

AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V PRAZE

HUDEBNÍ A TANEČNÍ FAKULTA

Hudební umění

Violoncello

DIPLOMOVÁ PRÁCE

PKF – Prague Philharmonia

Hana Střelcová

Vedoucí práce: odb. as. Mikael Ericsson

Oponent práce: prof. Václav Bernášek

Datum obhajoby: 7. 6. 2016

Přidělovaný akademický titul: MgA.

Praha, 2016

ACADEMY OF PERFORMING ARTS IN PRAGUE

MUSIC AND DANCE FACULTY

Music art

Cello

DIPLOMA THESIS

PKF – Prague Philharmonia

Hana Střelcová

Consulting professor: odb. as. Mikael Ericsson

Opponent: prof. Václav Bernášek

Date of Defence: 7. 6. 2016

Degree Sought: MgA.

Prague, 2016

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem magisterskou práci na téma

PKF – Prague Philharmonia

vypracoval(a) samostatně pod odborným vedením vedoucího práce a s použitím uvedené literatury a pramenů.

Praha, dne .....

.....

podpis diplomanta

Upozornění

Využití a společenské uplatnění výsledků diplomové práce, nebo jakékoliv nakládání s nimi je možné pouze na základě licenční smlouvy tj. souhlasu autora a AMU v Praze.

Abstrakt

Záměrem práce je charakterizovat orchestr PKF – Prague Philharmonia, který působí na české hudební scéně již 22 let. Autorka se detailněji zabývá historií tohoto tělesa, představuje šéfdirigenty a koncertní mistry a snaží se zmapovat nejdůležitější momenty orchestru v průběhu času. Dále uvádí momentální činnost PKF – Prague Philharmonia a v závěru práce přináší rozhovor s bývalým ředitelem PhDr. Iljou Šmídem, který byl jednou z důležitých osobností tohoto orchestru a stál v jejích začátcích.

Abstract

The aim of this thesis is to characterize PKF – Prague Philharmonic orchestra, which has been at Czech musical scene already for 22 years. The author deals with the history of this orchestra, introducing main chief conductors and concert masters in detail and she tries to cover the most important moments of the orchestra through the time. Further the thesis describes present activities of PKF – Prague Philharmonic Orchestra. At the end of the thesis there is an interview with PhDr. Ilja Šmíd – the main director who was one of the most important persons of this orchestra in its beginning.

Poděkování

Ráda bych touto cestou poděkovala své sestře Martině Maloškové za pomoc a neskonalou trpělivost při úpravách mé práce. Další poděkování patří PhDr. Ilju Šmídovi, který mi věnoval svůj čas a poskytl mi velmi zajímavý rozhovor o svých zkušenostech v PKF a některé materiály k práci ze svého soukromého archivu. Děkuji také Hance Kubisové za zapůjčení programových brožur a svého soukromého materiálu o PKF, který si za léta v působení PKF nastřádala. Díky patří také vedení PKF za zapůjčení Kroniky, Martině Cechové a Vladěce Brychové a některým členům PKF (jmenovitě Stanislavu Svobodovi, Martinu Bialasovi, Janu Fišerovi) za jejich odpovědi na mé časté otázky.

Obsah

Úvod	1
1. Historie vzniku PKF – Prague Philharmonia	2
2. Nejdůležitější okamžiky PKF – Prague Philharmonia v průběhu času	9
2.1. 1996 – 2000	9
2.2. 2000 – 2005	10
2.3. 2006 a dále.....	11
2.4. Současnost	14
3. Činnost PKF – Prague Philharmonia	18
3.1. Abonentní koncerty	18
3.2. Cyklus mimořádných koncertů.....	18
3.3. Cyklus koncertů „Krása dneška“ ve Švandově divadle.....	18
3.4. Cyklus koncertů pro děti	19
3.5. Další koncerty pro děti	19
3.6. Komorní cyklus.....	20
3.7. Cyklus „Koncertů vážné hudby na Smíchově“ a projekt Talent Prahy 5	20
3.8. Orchestrální akademie PKF – Prague Philharmonia	20
3.9. Klub Notička.....	21
4. Šéfdirigenti PKF – Prague Philharmonia	22
4.1. Tomáš Hanus (*1970)	22
4.2. Jiří Bělohlávek (*1946).....	23
4.3. Kaspar Zehnder (*1970).....	25
4.4. Jakub Hruša (*1981).....	27
4.5. Emmanuel Villaume (*1964)	28
5. Koncertní mistři PKF – Prague Philharmonia	30
5.1. Martin Bialas (*1968).....	30
5.2. Jan Fišer (*1980).....	31
5.3. Romana Špačková rozená Zieglerová (*1977)	32
5.4. Jakub Fišer (*1986)	33
6. Rozhovor s PhDr. Iljou Šmídem	35
7. Zápisy z kroniky PKF	41
Závěr	44
Seznam použitých zdrojů	45

Seznam příloh

Příloha č. 1: První složení Pražské komorní filharmonie v sezóně 1994 – 1995

Příloha č. 2: Složení Pražské komorní filharmonie v sezóně 2004 – 2005

Příloha č. 3: Složení Pražské komorní filharmonie – Prague Philharmonia v sezóně 2014 – 2015

Příloha č. 4: Vybraní dirigenti a sólisté, kteří spolupracovali s PKF – Prague Philharmonia

Příloha č. 5: Vybrané nahrávky PKF

Seznam použitých zkratk

AUS – Armádní umělecký soubor

ČR – Česká republika

ČT – Česká televize

GMJO – Gustav Mahler Jugendorchester

HAMU – Hudební akademie múzických umění

JAMU – Janáčkova akademie múzických umění

MHF – Mezinárodní hudební festival

MHMP – Magistrát hl. města Prahy

MK ČR – Ministerstvo kultury České republiky

MO – Ministerstvo obrany

NČKO – Nový český komorní orchestr

o.p.s. – obecně prospěšná společnost

PKF – Pražská komorní filharmonie

PS – Poslanecká sněmovna

SIS – Spořitelní investiční společnost

s.r.o. – společnost s ručením omezeným

USMO – Umělecké studio Ministerstva obrany

Úvod

V roce 2014 jsem se stala členkou orchestrální akademie PKF – Prague Philharmonia. Jako pro studentku vysoké hudební školy to pro mě byla výborná možnost získat orchestrální praxi a trochu se, po mém přijetí na Akademii múzických umění v Praze, začlenit do kulturního dění v našem hlavním městě. Poznala jsem nový pražský orchestr, který je již 22 let na české hudební scéně. Přivítala mě „rodinná“ přátelská atmosféra nadšených muzikantů, která se u mnohých orchestrů těžko hledá. Jedno jsem s některými měla společné. Také jsem byla členem Gustav Mahler Jugendorchestra a zažila týdny společného muzicírování s mladými talentovanými lidmi z celé Evropy. Spolupracovala jsem s významnými dirigenty, našla nová přátelství a zahrála si v mnoha krásných koncertních sálech. Jen jsem se po turné vždy vrátila zpět ke svým studentským povinnostem a dosavadnímu životu. Kdežto pár lidí z PKF se po této zkušenosti rozhodlo založit si svůj vlastní orchestr a pokračovat jak v získaných přátelstvích, tak ve společném muzicírování. Cesta k vysněnému orchestru nebyla vždy jednoduchá, zvláště po finanční stránce, ale nakonec v České republice vznikl orchestr se zvučným jménem, který nabízí krásné koncerty se skvělými sólisty a dirigenty světových jmen.

V mé magisterské práci jsem chtěla představit tento mladý svěží orchestr. V první kapitole se věnuji především historii. Ta pro mě byla velice zajímavá, protože se mi do rukou dostala kronika PKF. Tuto kroniku začal psát v roce 1996 tehdejší ředitel PhDr. Ilja Šmíd, který byl přesvědčen, že zde vzniká něco výjimečného (viz. kapitola Rozhovor s PhDr. Iljou Šmídem) a po něm psaní převzala na pár let houslistka Hana Kubisová (tehdy Vrbová). Samostatnou kapitolu mé práce tvoří šéfdirigenti, kteří se na tomto postu vystřídali jen čtyři a také koncertní mistři PKF. Má práce není myšlena jako výčet sólistů, slavných dirigentů a všech koncertů a CD, které PKF odehrála a natočila. Tyto informace si dnes může každý najít na internetu nebo ve výročních zprávách PKF. Z těch jsem také čerpala pro další kapitoly mé práce. Jelikož výroční zpráva za rok 2015 ještě v době termínu odevzdání diplomových prací nebyla hotová, odkazuji se na rok 2014. Mým cílem bylo představit orchestr, který vznikl z čirého nadšení pro společnou věc. Díky přesvědčení a pílí muzikantů, pomoci a vedení Jiřího Bělohlávka a mnohých dalších setrval na hudební scéně a navzdory všem strastem dokazuje, že je zde pro něj právem místo.

1. Historie vzniku PKF – Prague Philharmonia

Začátky Pražské komorní filharmonie můžeme najít již v roce 1992. Tehdy se několik muzikantů z České republiky zúčastnilo turné s Mládežnickým orchestrem Gustava Mahlera. Absolvovali koncerty pod vedením slavného dirigenta Claudia Abbada. Jeho osobnost, práce s hudebníky, vnímání hudby, nadšení a přístup k mladým lidem je tak ohromil, že v tomto snažení po návratu zpět domů chtěli setrvat. Pokračovat v tom, co mají společné a co je naplňuje – v hudbě. Vytvořili komorní orchestr a začali si říkat Giovanni Virtuosi da camera. Významnou osobou a hnacím motorem byl tehdy zejména Tomáš Hanus, nadaný houslista a student dirigování na JAMU a hráči orchestru jako Dagmar Mašková, Ludmila Sovadinová, Miloslav Vrba a Lukáš Pospíšil. I když byli členové z různých koutů republiky a valná část studovala na Akademii múzických umění v Brně, nebránilo jim to scházet se ke společnému muzicírování a párkrát do roka pořádat menší soustředění, na kterých se secvičoval hudební program. Např. na každoročním soustředění v Machově v jižních Čechách, kde během dne pilně cvičili a ve chvílích volna chodili na výlety, večer opékali špekáčky a sedávali s kytarou u ohně. Spojovalo je nejen přátelství, ale také chuť tvořit krásnou hudbu a společně na ní pracovat. Jednoho takového soustředění se zúčastnil i Jiří Bělohlávek. Ten byl osloven Tomášem Hanusem, tehdejšími dirigentem orchestru, jestli by se nestal uměleckým patronem tohoto mladého tělesa. Pan Bělohlávek po zkušenostech ze soustředění, které vždy bývalo naplněno obrovským nadšením do společné práce, pečlivou přípravou a radostí z hudby, nabídku přijal. Díky jeho vedení se úroveň orchestru rychle zvyšovala a postupem času začala být ceněna i odbornou kritikou. V roce 1993 začali vystupovat pod novým názvem NČKO – Nový český komorní orchestr. Do roku 1994 pořádali pár koncertů, na které se zkoušelo především na těchto menších soustředěních. Poté byla většinou delší pauza, než se naskytla možnost dalšího koncertu.

Po těchto dvou letech se orchestr ocitl na křižovatce. Zavedený systém několika soustředění, následných koncertů a delších pauz nebyl dobrým výhledem do budoucna. Muzikanti cítili, že pokud by chtěli zvyšovat úroveň svého orchestru, musí se něco změnit.

V České republice v té době existoval Ústřední vojenský umělecký soubor – AUS. Vznikl při 1. Československé brigádě v SSSR roku 1943. Jeho uměleckým

vedoucím byl tehdy hudební skladatel Vít Nejedlý. Soubor se skládal ze symfonického orchestru a sboru, jazzového orchestru a divadelní skupiny. Od roku 1950 byl ještě rozšířen o mužský sbor, balet, zábavnou a estrádní skupinu a taneční orchestr. Roku 1994 zde působil jako hlavní dramaturg hudební skladatel Ladislav Simon. Za podpory stávajícího náčelníka Dr. Tomáše Fingera se rozhodl změnit uměleckou úroveň AUSu a jeho dosavadní strukturu. Zaměřil se hlavně na symfonický orchestr, který se v té době skládal převážně z vojáků základní služby a několika civilistů. Tento orchestr měl být nahrazen profesionálním komorním orchestrem. Na místo komorního dramaturga přijal PhDr. Ilju Šmída, který dostal nelehký úkol najít šéfdirigenta tomuto tělesu.

Téhož roku NČKO s dirigentem Bělohlávkem natáčel mozartovskou desku se zpěvačkou Evou Urbanovou a spolupracoval s vydavatelstvím Clarton, jejímž ředitelem a majitelem byl právě PhDr. Ilja Šmíd. Ten na popud Ladislava Simona oslovil Jiřího Bělohlávka s nabídkou, jestli by on i celý NČKO nechtěli přejít do AUSu. Po dvou měsících projednávání s celým orchestrem nakonec Jiří Bělohlávek nabídku přijal a roku 1994 vstoupili pod Armádu České republiky. Tato změna byla velkou událostí i pro hudební veřejnost a menším šokem, který se samozřejmě neobešel bez negativních reakcí. Tisk se podívoval nad tím, proč šel Jiří Bělohlávek pod Armádu České republiky, jiné orchestry pociťovaly v novém ansámblu nebezpečnou konkurenci a ukřivdění byli i lidé, kteří kvůli restrukturalizaci AUSu přišli o práci.

V květnu 1994 byl ale AUS zrušen a nahradilo jej USMO – Umělecké studio Ministerstva obrany. Pod něj spadal komorní orchestr, taneční orchestr a armádní výtvarné studio. Orchestr na návrh dirigenta Jiřího Bělohlávka změnil název na Pražskou komorní filharmonii (Prague Chamber Philharmonic Orchestra). Jako ředitel tohoto tělesa nastoupil do funkce PhDr. Ilja Šmíd. Vedení USMO uzavřelo s Bělohlávkem dohodu o pětiletém fungování orchestru. Bylo ujednáno, že orchestr bude hrát v tzv. haydnovském obsazení – 2222 – 220 – timp – smyčce (8, 6, 5, 4, 3)¹. Od 24. 6. do 1. 7. 1994 se v Lichtenštejnském paláci na Malostranském náměstí v Praze konaly konkurzy na obsazení míst v orchestru. Zúčastnilo se 114 hudebníků ze 184 přihlášených včetně stávajících členů NČKO, kteří museli také projít náročným konkurzem. Velký nával byl zejména

---

¹ 2 flétny, 2 hoboje, 2 klarinety, 2 fagoty – 2 lesní rohy, 2 trubky, 0 trombonů – smyčce (8 primů, 6 sekundů, 5 viol, 4 violoncella, 3 kontrabasy)

v dechových nástrojích – 20 přihlášených hobojistů, 29 klarinetistů a 24 flétnistů. Orchester čítal 39 hudebníků a 2 dirigenty – Jiřího Bělohlávka a Tomáše Hanuse.

Od července téhož roku se začaly intenzivně připravovat zkušební prostory pro orchestr na Pohořelci. Změnilo se však i vedení USMO. Nečekaně odešel náčelník Tomáš Finger a v jeho funkci jej nahradil Ladislav Simon. Ten úzce spolupracoval s ne velice schopným Karlem Vyšehradským, který vedl oddělení kultury Ministerstva obrany. Oba pánové se zúčastnili první zkoušky na Pohořelci a to 22. srpna 1994. Byla to pro všechny radostná událost, kdy po dvou letech nejistoty PKF zahájila svou první sezónu.

První koncert byl plánovaný na 17. listopadu roku 1994. Jiří Bělohlávek si tak chtěl nechat dostatek času na důkladnou přípravu a práci s hráči. PKF se ale poprvé představila na veřejnosti již 24. září při slavnostní příležitosti otevření Žofína a poté ještě na státní svátek ČR 28. října 1994 ve Vladislavském sále Pražského hradu, na který ji navrhl tehdejší kancléř Ivan Medek. Původně měla tento koncert hrát Česká filharmonie, která ale byla tou dobou na zahraničním zájezdu. Nechyběli zde nejvyšší státní činitelé a záznam z koncertu natočila Česká televize. 17. listopadu 1994 pak PKF odehrála svůj první oficiální koncert ve Španělském sále Pražského hradu. Orchester řídil šéfdirigent Jiří Bělohlávek a na programu byla Sukova Serenáda Es dur op. 6, Koncertantní symfonie Es dur W. A. Mozarta pro čtyři dechové nástroje se sólisty a členy orchestru Yuri Likinem – hoboj, Ludmilou Peterkovou – klarinet, Tomášem Františem – fagot a Radkem Baborákem – lesní roh. Po přestávce se hrála 2. symfonie D dur L. van Beethovena. Koncert měl obrovský úspěch a bylo jasné, že v Praze vzniklo nové svěží těleso. Pozvání na koncert přijalo mnoho významných lidí, mj. i ministr obrany ČR, kteří nechyběli ani na recepci po koncertě. Ani tisk nešetřil kladnou kritikou. Např. Petar Zapletal v Hudebních rozhledech napsal:

„Ve Španělském sále Pražského hradu se sešla elita českého hudebního života i zaujatí posluchači, aby pozorně se zájmem a dobře patrnou zvědavostí vyslechli první veřejný výkon nového souboru. (...) První koncert Bělohlávkovy Pražské komorní filharmonie se – jistě především díky rozsáhlé dirigentově zkušenosti – stal nejen příslibem a závazkem, ale demonstrací kvality skutečně už dosažené ve všech základních složkách výkonu. (...) Orchester vstoupil do nesnadné

konkurence s četnými českými soubory a koncert jednoznačně napověděl, že v ní bude jedním z favorizovaných kandidátů na první místo v řadě.²

Během své první sezóny zahájila PKF koncerty v Rudolfinu, odehrála kolem třiceti koncertů po celé republice (Pardubice, Plzeň, Ostrava, Kroměříž, ...) a natočila několik CD (např. s Evou Urbanovou). Čím více se začínala rozvíjet koncertní činnost, tím vyvstávaly na povrch větší a větší problémy. Působení pod záštitou Armády mělo své pro i proti. Zajistilo orchestru existenční jistotu, finanční zázemí, dobré zkušební prostory a slušně vybavený notový archiv, ale na straně druhé se prohlubovaly problémy zvláště ekonomické a organizační. Ministerstvo obrany přislíbilo zajistit ubytování pro mnohé dojíždějící členy orchestru, ale tento slib nebyl nikdy dodržen. Při svém rozpočtovém hospodaření neakceptovali některé podmínky orchestru, zvláště co se týkalo civilních koncertů a nahrávání. Mezilidské vztahy mezi oběma organizacemi (MO a lidmi z PKF) nebyly nejlepší, zvláště když vedení Ministerstva obrany v čele s Karlem Vyšehradským posílalo do USMO a PKF časté kontroly. Od roku 1995 se Armáda také potýkala s finančními problémy. Management PKF často řešil s MO své organizační otázky, bohužel s minimálními výsledky. Kvůli těmto problémům odešel z PKF také její manažer orchestru a tajemník šéfdirigenta Jiřího Bělohlávka Ing. Dan Voříšek. I přes dobrou reprezentaci a kvalitní výsledky orchestru (6. května 1995 byla PKF v Litoměřicích udělena prestižní cena Classic 94 v kategorii Objev roku) se situace nevyvíjela moc dobře. Bylo nutné uvažovat o jiných možnostech financování, začalo shánění sponzorů a byla založena nadace PKF, pro kterou dokonce Jiří Bělohlávek získal dotaci z nadace v New Yorku. V květnu 1995 se definitivně rozhodlo o zrušení USMO. Vedení Ministerstva obrany tak nedodrželo dohodu o pětileté garanci pro PKF. Jak vše začalo novým příslibem a nadějí, tak končilo hromadnými výpověďmi všech členů orchestru k 30. 9. 1995, kdy USMO ukončilo svoji činnost.

Pro PKF začaly těžké časy. I přes ohromnou vůli členů a vedení orchestru, aby PKF dále pokračovala ve své započaté práci, zůstávala nevyřešená otázka existenční a hlavně finanční. V létě roku 1995 se v Komorním Hrádku v zařízení MO uskutečnilo soustředění, kde se začala připravovat nová sezóna 1995/96 a zahraniční koncerty. Velmi nejistá byla také otázka dalšího zkušebního prostoru pro orchestr. S jejím řešením se nabídla poslankyně za Prahu 5 a předsedkyně nadace Smíchovské kulturní centrum paní Eva Kalhousová. Nadace tehdy

---

² Petar Zapletal, časopis Hudební rozhledy 1/1995

působila v Ženských domovech na Smíchově v divadelním sále společnosti Akcent. Tato společnost nabídla PKF pronájem sálu za velice příznivých podmínek a i jednu kancelář. Do konce září zkoušela PKF ještě ve zkušebně na Pohořelci, od října 1995 začaly zkoušky právě v prostorách Ženských domovů. Otázka zkoušení tak byla vyřešena. Další ale zůstávaly. Co dále? V jaké formě bude orchestr fungovat? Kdo jej bude financovat? Dalo by se počítat s podporou státu? Po setkání Tomáše Hanuse a Martina Bialase (tehdejší koncertní mistr PKF, viz-kapitola Koncertní mistři PKF – Prague Philharmonia) s tehdejší předsedou Poslanecké sněmovny Milanem Uhem v roce 1996, začala v parlamentu jednání o přidělení státního příspěvku. Nadějně vypadalo během května i vyjednávání šéfdirigenta Bělohlávka a předsedy PS, aby PKF přešla pod Ministerstvo školství. Bohužel kvůli nesouhlasu ministra školství Ivana Pilipa byla tato možnost zamítnuta. I přes to pokračovala jednání o příspěvku, která velmi podpořil nejen pan Uhe, ale i poslanec pan Kozel. Pomocnou ruku podal i tajemník pana předsedy Milan Kapka, který vypracoval podklady pro přednesení situace PKF v parlamentních výborech. Propracovaný návrh rozpočtu (činil okolo 14 milionů korun na rok včetně investic) pak v kulturním výboru přednesl osobně pan Uhe a i díky jeho autoritě se zařadil do rozpočtu a následně byl schválen většinou hlasů. Po finanční stránce začalo tedy svítat na lepší časy. Problém ale nastal v tom, že soukromé společnosti v té době nemohl být přidělen státní příspěvek. Z tohoto důvodu nemohla PKF existovat ani pod hlavičkou firem Bohemia Music, jejímž majitelem byl Pavel Nykl, ani pod významným sponzorem firmou Novell a jejím ředitelem Iljou Hronem, kteří nabízeli pomoc v této situaci. Také možnost Prahy 5 stát se zřizovatelem PKF nebyla reálná. Jako řešení se nakonec ukázal nový zákon o obecně prospěšných společnostech. Jako poděkování PKF natočila pro firmu Bohemia Music CD s Beethovenovým trojkoncertem a Grand Triem skladatele Václava Voříška v podání Českého tria. Firma Novell se stala sponzorem prvního koncertu a celého koncertního cyklu v Rudolfinu.

Informace k Zákonu o obecně prospěšných společnostech přinesla do PKF paní Kalhousová. Po jejich přečtení, z nichž jasně vyplývalo, že tato společnost může jakožto nezisková organizace přijmout nabízenou státní dotaci, nebylo už více pochyb, že tato možnost bude správná cesta k fungování orchestru. Začaly tak přípravy k její realizaci.

Po skončení smluv s USMO k poslednímu září pak šéfdirigent Bělohlávek uzavřel s každým členem orchestru smlouvu, ve které se zavazuje, že své dvouměsíční

odstupné použije jako svůj plat v následujících měsících. Honoráře některých hráčů, kterým USMO nevyplatila odstupné, byly dotovány z koncertů, které PKF odehrála od září do konce roku 1995. Od ledna roku 1996 již byla vedena jako obecně prospěšná společnost. Orchester tak přes tuto „poloilegální“ formu fungování prověřil svoji sílu a hlavně neskončnou důvěru ve svého šéfdirigenta a lidi, kteří s ním spolupracovali. Znovu se ukázalo nadšení orchestru ve společnou věc i přes nesnáze a mnohdy nejisté měsíce, kdy se nevědělo, jestli zaplatí nájem nebo budou mít peníze na cestování.

Další koncertní sezónu s PKF zahájil Jiří Bělohlávek 30. října 1995 v pražském Rudolfinu Adagiettem z Mahlerovy 5. Symfonie. Dále velmi zaujala svým úchvatným podáním Mahlerových Pěti písní podle básní Friedricha Rückerta pěvkyně Dagmar Pecková. Tento cyklus pak vyšel na CD firmy Supraphon spolu s dalšími Mahlerovými cykly s Jiřím Bělohlávkem a PKF v dubnu roku 2014. Na koncertě ještě zazněl Beethovenův trojkoncert pro klavír, housle a violoncello v podání Českého tria (Milan Langer – klavír, Dana Vlachová – housle, Jan Páleníček – violoncello) a Beethovenova symfonie č. 7 A dur. Orchester pak do konce roku odehrál mnohé koncerty, např. 7. 11. v Paláci kultury, 1. 12. ve Španělském sále Pražského hradu, 20. 12. v Lichtenštejnském paláci pod vedení obou dirigentů – Bělohlávka a Hanuse. Kvalitní program a vysoká úroveň orchestru lákaly nejen posluchače, ale přinášely i nabídky na spolupráci s Českým rozhlasem nebo Českou televizí. Např. se PKF objevila v cyklu To nejlepší z klasiky na druhém programu ČT.

Parlament v polovině prosince konečně schválil rozpočet na rok 1996. Pro PKF v něm byla vyhrazena nečekaná částka 9,8 milionů korun na svou činnost. Tato částka nestačila jen na financování investic PKF, které pak hradila výdaje nadace PKF (např. nákup nástrojů, pultů, atp.). Po usilovných přípravách a měsících dohadů se stal Jiří Bělohlávek zakladatelem obecně prospěšné společnosti. Jeho notářsky ověřené prohlášení je datováno k 17. lednu 1996. PKF ale neměla ještě vyhráno. Zákon o obecně prospěšných společnostech vstoupil v České republice v platnost 1. 1. 1996. PKF tak byla jednou z prvních společností. Částku schválenou státem měli obdržet prostřednictvím Ministerstva kultury ČR. Jenže to dostalo peníze pro orchestr až okolo 20. ledna a navíc na účet tzv. grantů, které omezovaly společnosti v použití peněz. Např. si celá PKF musela změnit smlouvy ze zaměstnaneckých na externí. Problémy byly také s registrací sociálního a zdravotního pojištění, daňovou registrací a registrací cizinců, kteří v orchestru

působili. Úřednice Ministerstva kultury nemohly a nechtěly poslat peníze dříve, než budou všechny registrace v pořádku. Tyto problémy se táhly skoro tři měsíce a i přes naléhání na nejrůznějších místech PKF zůstala do poloviny března bez finančních prostředků. Vedení nemělo peníze na zaplacení faktur a hráči zůstali bez svých platů. V této kritické chvíli pomohl orchestru půjčkou dirigent Bohumil Kulínský a zklidnění situace napomohlo i uzavření sponzorské smlouvy mezi Spořitelní investiční společností a Nadací PKF. Až 13. 3. byla PKF registrována jako obecně prospěšná společnost a byla definitivně potvrzena její existence. Zasedání správní a dozorčí rady společnosti se konalo 21. 3. 1996 na první jarní den. Po různých peripetích s úřednicemi z Ministerstva kultury, kdy jedna z úřednic zapoměla odeslat příkaz do účtárny a ležel jí týden na pracovním stole, byly konečně v březnu zaslány peníze na účet PKF a znamenaly snad již konec obavám a vykročení do roku 1996 s finančním zázemím. PKF zažila svůj druhý start. Snad již poslední.

Zápis z kroniky PKF dne 13. dubna 1996: „Orchestr s nadšením uvítal březnovou výplatu.“

„Od 1. ledna 1996 tedy orchestr PKF působí (byť až od 21. 3. de inre) jako Pražská komorní filharmonie, obecně prospěšná společnost. Zakladatelem společnosti je Jiří Bělohlávek, správní rada se na svém prvním zasedání 5. 2. 1996 sešla ve složení: Lukáš Harník (byl zvolen předsedou s. r.), Jiří Habač, doc. Ivan Kurz (na prvním jednání však nebyl přítomen, svůj hlas předal J. Bělohlávkovi), Eva Kalhousová, Ing. Vlastislav Navrátil a dr. Jiří Pilka. Dozorčí rada pracuje ve složení: Ivonka Šimáčková, Jan Vychytil a Jana Černá. Správní rada jmenovala ředitelem dosavadního dramaturga PKF dr. Ilju Šmída. Ve vedení orchestru dále pracují: Ing. Dan Voříšek – manažer, Pavla Klenorová – tajemnice, archivář a kustod Karel Hevessy. Šéfdirigent Jiří Bělohlávek a dirigent Tomáš Hanus mají k 21. 3. 1996 tento kádr orchestr: ...“³

---

³ Kronika PKF. Str. 8, zapsal PhDr. Ilja Šmíd

2. Nejdůležitější okamžiky PKF – Prague Philharmonia v průběhu času

2.1. 1996 – 2000

Po založení obecně prospěšné společnosti orchestr neprocházel žádnými závažnými proměnami. Šéfdirigentem zůstával i nadále Jiří Bělohlávek. V roce 1996 se rozhodl odejít z pozice druhého dirigenta Tomáš Hanus. PKF začala účinkovat na MHF Pražské jaro. PKF si začala získávat své postavení na hudební scéně jako jeden z významných orchestrů. Ustálily se ekonomické, organizační a umělecké záležitosti. Orchestr také 1. 8. 1997 přesídlil do nové budovy. Po Akcentu na Smíchově našel nové zázemí v budově v Krocínově ulici č. 1. Byly zde vhodné prostory pro zkoušení, kanceláře pro vedení orchestru i částečné reprezentativní prostory. Na začátku sezóny 1997/98 byl založen Klub přátel PKF. Ten za určitý finanční příspěvek nabízí svým členům možnost zúčastnit se některých zkoušek orchestru, setkávat se s hráči orchestru, slevy na nákup CD apod. V této sezóně měl klub 15 příznivců. V roce 2014 to bylo 10 lidí v nabízených kategoriích – Mecenáš, Dárce, Podporovatel a Člen – spoluhráč vybraného hráče. Orchestr pokračoval i ve svých abonentních koncertech, natáčení CD a vystoupil na domácích i zahraničních festivalech. Nadále si zval významné sólisty, zahraniční umělce a dirigenty. V roce 1997 nahrála PKF 5 CD pro firmy Clarton, Supraphon a Bohemia Music.

Ani v dalších letech se umělecký vývoj orchestru nezastavil. Podnikala se zahraniční turné, do tisku se čím dál více dostávaly kritiky na koncerty (Hudební rozhledy, Harmonie, Lidové noviny), stále více nahrávek znělo na rozhlasových stanicích (Český rozhlas, Vltava). V roce 1998 byla v abonentní řadě zastoupena hudba klasiků (Haydn, Mozart, Beethoven) a hudba 20. století (Martinů, Prokofjev,...). Dílům z těchto dvou období by se chtěl orchestr věnovat i nadále. Tyto dramaturgické možnosti jsou dány obsazením orchestru a jeho uměleckým směřováním. Účast na festivalech vyvrcholila koncem roku, kdy byl orchestr požádán provést závěrečný koncert MHF Pražské jaro. Dirigent Jiří Bělohlávek si k Beethovenově 9. symfonii ve spolupráci s Pražským filharmonickým sborem vybral skoro neznámý písňový cyklus Dmitrije Šostakoviče Z židovské lidové poezie op. 79a. Koncerty 2. a 3. června byly hodnoceny jako výrazný dramaturgický počín festivalu. Na podzim sezóny 1998/99 byl uveden první koncert z cyklu „Učitelé a žáci“. Tento cyklus měl naplánováno pět koncertů,

v nichž se představili mladí interpreti ve dvojí roli – jako pedagogové, kteří uvádějí své žáky a poté jako sólisté, za doprovodu svých žáků. Průvodní slovo měl PhDr. Ilja Šmíd. Na těchto koncertech vystoupili v průběhu let např. Ivan Štraus nebo Ivan Klánský, oba pedagogové na HAMU. 30. 6. 1998 byla podepsána smlouva o nájmu nebytových prostor pro prodejnu Philharmonia, která měla být dalším finančním zdrojem pro PKF. Tento reprezentativní stánek PKF nabízel k prodeji CD, plakáty, suvenýry i předprodej abonentek a vstupenek na koncerty. Prodejna dnes již nefunguje.

2.2. 2000 – 2005

Od roku 1999 se začala připravovat mezinárodní skladatelská soutěž „Symfonie pro 3. tisíciletí“. Do soutěže, která trvala do 30. 6. 2000, se přihlásilo 42 skladatelů. Jednou z jejích výzev byla možnost představit vítěznou skladbu na koncertě nového tisíciletí. 1. ledna 2000 PKF odehrála, vedle Beethovenovy 9. symfonie, také vítěznou skladbu kanadského skladatele Paula Frehnera - Elixirs. Znovu se ukázal potenciál orchestru, zvyšování umělecké kvality a zájem ze strany veřejnosti. Samotný koncert byl skvělou propagací nejen PKF, ale také soudobé hudby. Vedení orchestru i nadále řešilo finanční situaci, jelikož se výdaje orchestru od roku 1996 již zdvojnásobily. Oproti minulým letům vzrostl také počet zahraničních zájezdů (Rakousko, Španělsko, Itálie, Francie, Švýcarsko). PKF si ke svým koncertům opět přizvala své dlouholeté kolegy, dirigenty Tomáše Hanuse nebo Zbyňka Müllera.

V sezóně 2001/2002 zahájila PKF koncerty z Cyklu národů. Na třech koncertech v prostředí Kongresového sálu České národní banky představila hudbu Kanady, Rakouska a Francie. Koncerty se uskutečnily ve spolupráci s mezinárodními ambasádami a byli na ně zváni především hosté z bankovních a diplomatických kruhů. Kromě vzájemné mezinárodní spolupráce bylo záměrem PKF získat také sponzory ze zahraničních firem. V sezóně 2002/2003 se ještě uskutečnily čtyři naplánované koncerty. V sezóně 2003/2004 zazněla hudba Španělska a Itálie. Pak ale začaly obtíže spojené s nezájmem ambasád a finanční náročností. Projekt později podpořila Česká národní banka. I přes tuto pomoc neměl tento cyklus dlouhého trvání. Poslední koncerty se uskutečnily v roce 2005.

Vlivem povodní v roce 2002, kdy pořadatelé neměli peníze, se rušilo velké množství koncertů a dvě natáčení v Rudolfinu. Počet koncertů PKF klesl pod 60, PKF se podílela jen na 79 akcích, což bylo za poslední roky nejméně v

její historii. Byl to také hraniční stav pro přidělení grantů MK ČR. Srpnové povodně také negativně ovlivnily prodejnu Philharmonia, která sídlila v Pařížské ulici. Tato ulice patřila k nejpostiženějším částem Prahy.

Významným zahraničním turné v roce 2003 bylo turné ve Švýcarsku a také hostování na mezinárodní houslové soutěži v Sionu s houslistou a dirigentem Schlomo Mintzem. Ojediněným projektem se stal také koncert v Cité de la Musique v Paříži 15. října 2003. Orchester byl doplněn o zhruba 60 hráčů z celé České republiky a tento více jak stočlenný orchestr interpretoval díla György Ligetiho, Giovanni Gabrieliho, Yanisse Xenakise a Richarda Wagnera. Za řízení kontroverzního dirigenta Michela Tanachnika se orchestr rozmístil kolem středu sálu v kruzích po menších skupinkách. Uprostřed byl dirigentský pult a mezi hráči vznikala občas vzdálenost i 100 metrů. Tím vznikl zvláštní akustický efekt – „putující zvuk“, který se projevil výrazně ve skladbě Terretektorh Y. Xenakise.

Na prahu svého desátého výročí provázely PKF stále více či méně závažné problémy. Napříč tomu měl orchestr nepochybné umělecké úspěchy jak na zahraničním, tak domácím poli. Stále více se zvyšoval zájem o koncerty ze stran zahraničních sólistů, nahrávacích společností a agentur. Během celého roku 2004 odehrála PKF snad doposud nejvíce koncertů a akcí v historii – 107, natáčela a absolvovala zatím nejvíce zahraničních zájezdů – 35. Poprvé také vyrazili na turné do USA. Rok 2004 byl zlomovým i pro šéfdirigenta Jiřího Bělohlávka, který po deseti letech ve fungování orchestru usoudil, že je čas na změnu. Ke konci roku 2004 začalo mezi uměleckým vedením, managementem a správní radou jednání o hledání nového šéfdirigenta. To bylo naplánováno na následující rok 2005. Své slovo tehdy měli i hráči orchestru, kteří navrhli pár adeptů na tuto pozici. V dubnu 2005 se konal další nezapomenutelný koncert v pražské Sazka Aréně. Na svém posledním světovém turné „na rozloučenou“ se Pražanům představil legendární Luciano Pavarotti. Za doprovodu PKF zazpíval několik árií a písní a ke spolupráci si pozval také mladou sopranistku Annalise Raspagliosiovou. Pro tisíce lidí to byl kouzelný zážitek, protože si také uvědomovali, že je to možná poslední příležitost slyšet tohoto sedmdesátiletého italského tenora živě. Dva roky poté jeden z nejlepších tenoristů v historii podlehl rakovině.

2.3. 2006 a dále

V roce 2006 se PKF octila znovu v tíživé finanční situaci a v polovině roku nastaly také problémy personální. Po deseti letech ve funkci ředitele se rozhodl odejít

PhDr. Ilja Šmíd. Spolu s ním odešla i tajemnice paní Pavla Klenorová. Na místo ředitele byl jmenován Radim Otépka (hráč kontrabasové skupiny) s nástupem k 1. 7. 2006. 18. 11 byl založen Klub Notička. PKF se i nadále zabývala hlavně otázkou nového sídla orchestru, dala si za cíl najít do budoucna výrazného finančního partnera, nejlépe generálního sponzora ze soukromé sféry. Šéfdirigentem se po Jiřím Bělohlávkovi stal švýcarský dirigent Kaspar Zehnder.

Až v květnu se orchestr vypravil na první zahraniční turné. Představili se 31. 5. 2006 se slavným tenoristou Rollandem Villazónem v mnichovském Gasteigu. Spolupráce s ním pokračovala a v srpnu podnikli další koncerty v Barceloně. Následující rok následovalo turné v Lipsku, Essenu a Frankfurtu, v lednu 2008 koncerty v Paříži a během března vystoupení v Mnichově a Kolíně nad Rýnem.

Rok 2008 přinesl invenci do propagační sféry. Reklamních a propagačních materiálů se ujala fotografka Sára Saudková (viz. přílohy). Na pozici šéfdirigenta nastoupil v září Jakub Hruša. V tomto roce byla založena Orchestrální akademie PKF. Významným dnem v historii PKF byl 24. květen. Jako první orchestr ve světě absolvoval koncert v syrském Damašku ve Státní opeře Dar Al Asad. Na koncertě samozřejmě nesměla chybět díla českých autorů. Zazněly skladby A. Dvořáka a B. Smetany. V sólovém partu syrského skladatele Z. Jabriho se pak představil violoncellista syrské národnosti A. Hamdan. Orchestr hrál pod taktovkou Leoše Svárovského. V tomto roce se také orchestr představil na výjimečném koncertě v jordánské Petře na počest zesnulého operního pěvce Luciana Pavarottiho. V prostorách tohoto starobylého skalního města vzdali zpěvákovi spolu s orchestrem hold také Placido Domingo, Jose Carreras nebo Andrea Bocelli. K nezapomenutelnému zážitku se přidal ještě další, kdy mezi hosty o přestávce přišla samotná královna Jordánu, Rania Al-Abdullah a zdravila se s muzikanty.

V roce 2010 se projevil vliv světové finanční krize, kdy hodně institucí včetně státní správy a kulturní organizace muselo seškrtnat své plánované rozpočty. To se týkalo i festivalů, koncertů v zahraničí a hudebních agentur. Bylo odvoláno a zrušeno značné množství koncertů a snížily se finanční prostředky z grantů (MKČR, MHMP a městské části Prahy 1 a 5). Stále se hledaly vhodné prostory ke zkoušení orchestru. „Bylo osloveno 12 realitních kanceláří s žádostí o vyhledání podobných prostor jako v Krocínově 1. Po určité době konstatovaly nemožnost

plnění zadané zakázky.”⁴ 8. A 9. 1. 2010 se PKF představila se svým šéfdirigentem Jakubem Hrůšou na novoročním koncertě v Istanbulu, v sále Is Sanat. Zazněly skladby A. Dvořáka a J. Strausse, které turecké publikum ocenilo ovacemi ve stoje. PKF se také spojila v projektu s Novým sofijským symfonickým orchestrem a při příležitosti 150. výročí narození G. Mahlera odehrála v bulharské Sofia Hall koncert pod vedením samotného velvyslance České republiky M. Klepetka. V roce 2010 dala PKF také prostor fenomenálnímu českému hornistovi Radku Baborákovi. Uspořádala pro něj tzv. Salon Baborák, kde se 26. 10. představil se svými hosty a vynikajícími hráči – Y. Kikuchim (klavír) a S. Bernardinoem (housele).

V roce 2011 musela PKF opustit své dlouhodobé prostory v Krocínově ulici. Pro management a administrativní oddělení se našly prostory v Husově ulici v centru Prahy, kde kanceláře sídlí doteď. Orchester měl nové zázemí a zkušební prostor v historické budově Národního muzea na Václavském náměstí. Tento prostor pro nevyhovující podmínky opustil v roce 2014, kdy začala jednání se společností Forum Karlín a. s. Od 1. 10. 2014 orchestr zkouší zde. Tato víceúčelová hala se ale také nejeví jako vyhovující řešení do budoucna. Orchester zde proto zkouší jen omezeně a hraje koncerty jen párkrát do roka. Zkušební prostory se neustále střídají (např. studio Domovina, Kulturní centrum Novodvorská) a tento stav je unavující nejen pro hráče orchestru, ale hlavně pro kustoda.

V roce 2012 se PKF velmi dařilo jak na domácí tak i zahraniční hudební scéně. Došlo k celkové obměně a restrukturalizaci personálu v oddělení managementu. Stále však přetrvávala ekonomická nejistota. Orchester reprezentoval Českou republiku na významných domácích i zahraničních festivalech např. v Japonsku nebo USA.

V sezóně 2013/2014 došlo k radikálním změnám a to ve vizuálu společnosti, logu a hlavně v názvu. PKF se přejmenovala na PKF – Prague Philharmonia. Zakázku na vytvoření nové vizuální stránky orchestru dostal Ateliér Vaněk. Jeho studentka Lucie Valerová pak přišla s nejlepším návrhem, jenž se prezentuje dodnes. Tento nový černo-bílý grafický design můžeme vidět na plakátech, brožurách, programech ke koncertům a na internetových stránkách PKF. V této sezóně také šéfdirigent Jakub Hrůša uvedl projekt, nad kterým se již dlouho zamýšlel. Ve Španělském sále Pražského hradu řídil koncert Symfonických básní od

---

⁴ <http://www.pkf.cz/img/documents/1/1/11.pdf>, str. 14

A. Dvořáka podle básní z Kytice K. J. Erbena. Každá báseň byla recitována herci Soňou Červenou a Petrem Kostkou.

Rok 2014 byl dvacátým rokem existence PKF. V říjnu došlo k důležitému kroku, obsazení nového šéfdirigenta. Tuto pozici bude od sezóny 2015/2016 zastávat Francouz Emmanuel Villaume. „Příchod Emmanuela Villauma k našemu orchestru je dalším milníkem v bohaté a úspěšné historii PKF – Prague Philharmonia. Jsem přesvědčen, že jeho čiré muzikantství, lidská vřelost, bohaté profesní zkušenosti a kontakty přispějí k další úspěšné etapě fungování PKF a otevřou nové možnosti účinkování našeho tělesa jak v Praze, tak v zahraničí. Na spolupráci s ním se velmi těšíme.“⁵ Těmito slovy okomentoval příchod nového dirigenta předseda Státní rady PKF Martin Klimpl. V roce 2014 pak došla na jeho slova. V prosinci se orchestr, díky svému budoucímu šéfdirigentovi, představil v Royal Opera House Muscat, v Ománu. Po velkém úspěchu je sem pravidelně zván s významnými sólisty. Naposledy to bylo při operním gala koncertu v prosinci roku 2015 se sopranistkou Sondrou Radvansky. Pro Jakuba Hrušku byla sezóna 2014/2015 poslední i na postu hudebního ředitele PKF.

2.4. Současnost

I přes to, že je PKF – Prague Philharmonia vynikajícím orchestrem, konkurence v hlavním městě je obrovská. Orchester na ni musí reagovat. V budoucnu se chce zaměřit na invenčnější dramaturgii, mediální projekty a nabízet zajímavější koncerty. S novým šéfdirigentem Emmanuelem Villaumem se řeší umělecký rozvoj, směřování orchestru a možnost rozšířit některé nástrojové skupiny – především trombony, tubu, lesní rohy, harfu a posílit smyčcovou sekci. Dále se chce orchestr věnovat i koncertům v regionech a přivážet do různých koutů republiky krásnou hudbu a skvělé sólisty.

Orchestr zaujal své místo na scéně hudebních festivalů, nejen u nás ale i v zahraničí. Organizátoři jej zvou na tradiční české festivaly jako MHF Pražské jaro, MHF Janáčkův Máj (Ostrava), Svatováclavský hudební festival (Ostrava), MHF Moravský podzim (Brno), MHF Concentus Moraviae (Brno), MHF Smetanova Litomyšl (Litomyšl), MHF Český Krumlov, Hudební slavnosti A. Dvořáka (Kralupy nad Vltavou), Pražské hudební slavnosti, Talichův Beroun (Beroun), Struny podzimu (Praha) a další. Ze zahraničních jmenujme např. BBC Proms (Anglie), Festival de l'Épau (Francie), Festival Pianistico Internazionale (Itálie), Murten

---

⁵ <http://www.pkf.cz/img/documents/1/2/130.pdf>, str. 3

Classics (Švýcarsko), Festival se Radio France (Francie), Festival Internacional de Música Castell de Perelada (Španělsko), Festival Europalia (Lucembursko), Bratislavské hudobné slavnosti (Slovensko).

Orchestr nabízí svůj rozmanitý repertoár a vystupuje po boku různorodých sólistů (viz. přílohy). Na koncertech zaznívají nejčastěji díla W. A. Mozarta, L. van Beethovena, J. Haydna, A. Dvořáka, J. Suka, F. M. Bartholdyho, I. Stravinského nebo B. Martinů. Zaměřuje se ale také na soudobý repertoár. Nastudovány byly skladby těchto žijících autorů: Petr Eben, Jiří Gemrot, Svatopluk Havelka, Zdeněk Lukáš, Jaroslav Krček, Ivan Kurz, Jiří Pavlica nebo Miroslav Srnka. Ze zahraničních uvedme např. Arthura Furera, Petera Zagara, Vladimíra Godára, Antona Garcíu Abril nebo Györgyho Ligetiho.

PKF – Prague Philharmonia má za sebou již dvě jubilejní výročí.

- V roce 2004 oslavil orchestr deset let na hudební scéně. Slavnostní koncert se konal 22. listopadu ve Dvořákově síni pražského Rudolfinu. PKF představila velmi bohatý program. Zahráli výběr z děl L. van Beethovena, S. Prokofjeva, W. A. Mozarta, J. Suka, J. S. Bacha, K. Krumpholtze, A. Dvořáka, B. Martinů, F. Chopina, D. Milhauda a G. Rossiniho. Představili se sólisté J. Suk, P. Šporcl, I. Ženatý, J. Bárta, J. Boušková, R. Janál, Z. Müller, L. Peterková, J. Simon a E. Urbanová. Za dirigentským pultem se během večera vystřídali Jiří Bělohlávek, Tomáš Hanus a Zbyněk Müller. Celý rok byl nabitý krásnými koncerty, z nichž největším vrcholem byl koncert v Royal Albert Hall v Londýně, kam byl orchestr pozván na proslulý hudební festival BBC Proms.
- V roce 2014 zahájila PKF svou již 20. sezónu. Není divu, že management orchestru vymýšlel, jakým způsobem toto další velké výročí posluchačům připomenout. Vznikl projekt „20 let stylově“, kdy se na třech koncertech představili bývalí i současní šéfdirigenti PKF. Na podzim roku 2014 zazněly tři koncerty pod taktovkou Jiřího Bělohlávka, Kaspara Zehndera a Jakuba Hrůši, kteří se významně podíleli na historii orchestru. Jiří Bělohlávek uvedl Voříška a Beethovena, Kaspar Zehnder se představil se sopranistkou Julií Kamenik v operetním programu s Kalandos Ensemble a pod taktovkou Jakuba Hrůši zazněla Mahlerova 4. symfonie, Rodrigovy Milostné písně v podání sopranistky Kate Royal a Ravelovo Bolero. První koncert přenášela živě Česká televize a Český rozhlas. O přestávce mohli diváci

televize shlédnout dokument o PKF „Příběh jednoho neobyčejného orchestru“ natočený Českou televizí během roku 2014. PKF se v průběhu této sezóny na svých abonentních koncertech zaměřovala také na díla skladatele Josepha Haydna, v nichž orchestr interpretačně velmi vyniká.

Tabulka 1 - Bilance koncertů a uspořádaných akcí PKF - Prague Philharmonia⁶

rok	počet koncertů	počet akcí
2014	104	179
2013	107	179
2012	112	183
2011	112	156
2010	92	130
2009	84	129
2008	93	122
2007	89	105
2006	84	102
2005	60	91
2004	85	107
2003	74	101
2002	58	79
2001	67	85
2000	63	79
1999	67	92
1998	62	79
1997	64	82
1996	61	78

PKF – Prague Philharmonia natočila za svou dosavadní činnost několik desítek CD pro firmy Supraphon, Deutsche Grammophon, Harmonia Mundi, Clarton a další. Celá řada CD byla hodnocena jako mimořádný snímek roku. Tyto nahrávky byly navrženy a získaly řadu gramofonových cen a jsou ceněny odbornou hudební kritikou. Pro spolupráci na svých CD si PKF začaly vyhledávat hvězdy světového

⁶Zdroj: Výroční zpráva PKF za rok 2014 a soukromý archiv PhDr. Ilji Šmída

formátu (z těch posledních uvedme alespoň tenoristu Bryana Hymela, u nás to byly hvězdy jako Magdalena Kožená, Eva Urbanová, Dagmar Pecková, Pavel Šporcl, Iva Bittová a další.) Nejvýznamnější nahrávky PKF přikládám v příloze.

3. Činnost PKF – Prague Philharmonia

Nabídka koncertů, kterou PKF – Prague Philharmonia pro své posluchače připravuje je nesmírně bohatá. Projekty PKF překračují poptávky ostatních orchestrů v Praze a České republice. Nejedna projekt se řadí k počínům roku a je ceněn hudební veřejností i odbornou kritikou.

3.1. Abonentní koncerty

Abonentní koncerty pořádá PKF již pravidelně od sezóny 1996/1997 ve Dvořákově síni pražského Rudolfiny. Dále se některé koncerty uskutečňují např. v Obecním domě nebo ve Španělském sále Pražského hradu. Orchester si zve ke spolupráci výborné muzikanty a výrazné umělecké osobnosti dnešní doby. Dává ale i prostor hráčům z orchestru, kteří mají možnost představit se jako sólisté. Po boku jim stojí jak dirigentské špičky a mladí vycházející dirigenti, tak samotný šéfdirigent (viz sólisté a dirigenti – přílohy). Sám Jiří Bělohlávek i jeho následovníci si pečlivě vybírají pozvané sólisty a dirigenti. Za zmínku také stojí, že samotní hráči mají po koncertě možnost ohodnotit hostujícího dirigenta a svým hlasem vyjádřit, jestli se jim spolupráce líbila a byli by rádi, kdyby u nich daný dirigent hostoval i v budoucnu.

3.2. Cyklus mimořádných koncertů

Tato řada koncertů se zaměřuje na interpretaci známých hudebních děl od baroka až po 20. století. Dává prostor význačným umělcům a některé koncerty jsou pořádány k významným hudebním výročím, jako tomu bylo např. v roce 2010, kdy PKF vzdala hold českému klavíristovi Ivanu Moravcovi, koncertem k jeho 80. narozeninám. Vystoupili na něm jeho žáci Jaroslava Pěchočová a Václav Mácha pod taktovkou Jiřího Bělohlávka. Dále umožňuje PKF vystoupit i svým hráčům nebo laureátům mezinárodních soutěží. V roce 2014 to byla např. laureátka Pražského jara hornistka Kateřina Javůrková, která se představila sólovým koncertem v Chrámu u Salvátora v Praze.

3.3. Cyklus koncertů „Krása dneška“ ve Švandově divadle

Tento cyklus vznikl v roce 2004 a je pořádán ve spolupráci se Švandovým divadlem a Francouzským institutem v Praze. Hudebním ředitelem a dramaturgem tohoto ojedinělého projektu byl hostující dirigent PKF Michel Swierczewski, který se zasloužil o to, že se orchestr začal více zaměřovat i na

soudobou hudbu. V originální dramaturgii zde zaznívá světový soudobý repertoár v podání hráčů orchestru, jejich komorních souborů a pozvaných hostů. Od sezóny 2012/2013 se dramaturgie a moderování ujal Petr Kofroň.

3.4. Cyklus koncertů pro děti

Konaný většinou v sobotu, výjimečně v neděli v Rudolfinu pro malé posluchače. V těchto koncertech se PKF snaží zábavnou formou dětem přiblížit svět hudby, hudebních forem a hudebních nástrojů. Po Marťánkovi Martinovi, se kterým se děti setkávali v minulých letech, je světem klasické hudby provází skřítkové Šíma a Lupi. V roce 2014 se dramaturgie a režie ujal Vladimír Jopka. V předchozích letech PKF spolupracovala na těchto koncertech např. s herci z Malého Vinohradského divadla – D. Batulkovou, J. Štěpánkovou (rok 2010) a v těchto pořadech vystupovali hosté jako např. zpěvačka V. Hajnová nebo violoncellista T. Jamník. V roce 2008 přijali pozvání také např. dvojice Zdeněk Svěrák a Jaroslav Uhlíř. Moderátory dvou pořadů byli také herci Saša Rašilov a Vanda Hybnerová v režii D. Jařaba. Do roku 2006 koncerty připravoval a uváděl tehdejší ředitel PhDr. Ilja Šmíd a ke spolupráci si kromě souboru Bambini di Praga, který s nimi spolupracoval téměř na každém koncertě, pozval i „malého“ osmiletého pomocníka Jana Řezníčka. V pořadech jako „Ach ty slavné děti, aneb hudební velikáni v krátkých kalhotách“ byl i přes malé zkušenosti na jevišti, „dospělákoví“ rovnocenným partnerem (viz rozhovor s PhDr. Iljou Šmídem). Na některé koncerty si Ilja Šmíd zval také hudebního skladatele, publicistu a moderátora Lukáše Hurníka. Koncerty pro děti zaznívaly pod taktovkou dirigentů jako např. Marek Štryncl, Zbyněk Müller, Marko Ivanovič nebo Jakub Hrůša a sólisty bývali a jsou často i členové orchestru.

3.5. Další koncerty pro děti

- Dětské koncerty pro školy
- Dětské koncerty pro školy v angličtině (od r. 2012)

Tyto koncerty fungují na stejném principu jako Cykly koncertů pro děti popsané výše.

3.6. Komorní cyklus

Nabízí posluchačům převážně komorní hudbu v podání členů orchestru PKF, jejich souborů a pozvaných hostů. Koncerty jsou pořádané v sympatickém prostředí Českého muzea hudby. Posluchač se může zblízka individuálně seznámit s individuálními hráči orchestru, vnímat zvuk jednotlivých nástrojů a vyslechnout si známá i méně známá díla komorní literatury. Koncerty se pro svoji „domácí“ atmosféru začaly těšit čím dál větší oblibě. Provede vás jimi muzikoložka Martina Cechová.

3.7. Cyklus „Koncertů vážné hudby na Smíchově“ a projekt Talent Prahy 5

Koncerty pořádané ve spolupráci s městskou částí Praha 5 mají velký ohlas u pražského publika. Představují se v nich mladí talentovaní umělci, kteří mají možnost vystoupit s orchestrem PKF v Národním domě na Smíchově. Pravidelným dirigentem těchto koncertů bývá Leoš Svárovský. V tomto projektu se představili také hráči, kteří v průběhu let zaujali místo v samotném orchestru PKF.

3.8. Orchestrální akademie PKF – Prague Philharmonia

Další prvenství (po koncertech pro děti) si PKF připisuje za orchestrální akademii. Byl to právě nynější ředitel a bývalý člen kontrabasové skupiny Radim Otépk, který přišel s tímto nápadem. Po vzoru jiných předních světových orchestrů vznikl v České republice roku 2008 první projekt, který se zaměřuje na mladé muzikanty, absolventy a studenty středních a vysokých hudebních škol nejen z České republiky, ale i z Evropské unie. Za cíl si akademie klade poskytnout studentům orchestrální praxi a praktické zkušenosti při zkouškách i na podiu při koncertech. To vše za profesionálního vedení členů orchestru. Po celý rok se hráčům věnují koncertní mistři, vedoucí nástrojových skupin PKF, kteří s nimi individuálně připravují orchestrální party.

První ročník se těšil velkému zájmu. PKF přijala na koncertní sezonu 2008/2009 pět studentů. V dalších letech se počet hráčů orchestrální akademie rozšířil na dvanáct až čtrnáct hráčů. Ze začátku probíhaly konkurzy jen do smyčcových skupin, v roce 2010 došlo ke změně, kdy byly kurzy otevřeny také pro hráče na dechové nástroje a bicí nástroje. Tím se také zvýšil počet workshopů a seminářů. V roce 2010 to bylo např. 240 hodin. Orchestrální akademie PKF trvá jeden rok a

přihlásit se do ní mohou hudebníci od 18 do 30 let. Zájemci jsou vybíráni na základě konkurzu, který se koná v květnu nebo červnu. Akademii je možné absolvovat pouze dvakrát. Student získá stipendium ve výši 40 000 korun na 10 měsíců. PKF také členům orchestrální akademie nabízí možnost podílet se na natáčení CD ve studiu nebo jiných projektech orchestru. Ty jsou poté honorovány navíc.

Na sezónu 2014/2015 přijala PKF do akademie 24 stipendistů a změnil se věkový limit pro přijetí – 16 až 26 let. Po PKF – Prague Philharmonia přišly s projektem orchestrální akademie i jiné české orchestry. Česká filharmonie měla své první akademiky až v koncertní sezóně 2012/2013. Filharmonie Brno v sezóně 2014/2015. Členové orchestrální akademie tak mají možnost zahrát si s orchestrem PKF na koncertech nejen doma, ale i v zahraničí. Na tuzemských hudebních festivalech i na těch za hranicemi se skvělými sólisty a dirigenty světových jmen. Mají možnost zúčastnit se zájezdů (např. Japonsko, Omán, Švýcarsko, Čína, ...), natáčení CD, vzdělávacích programů pro děti, komorních koncertů apod. Zároveň si i PKF rozšíří orchestr o mladé talentované muzikanty plné elánu a chuti se přiučit něčemu novému.

Hlavními partnery projektu orchestrální akademie PKF je Ministerstvo kultury České republiky, Řízení letového provozu České republiky a Nadace ČEZ.

3.9. Klub Notička

Tento jedinečný projekt nejen v Praze ale v celé České republice vznikl 18. 11. 2006. Zaměřuje se na ty nejmenší diváky. PKF si dala za cíl začít vychovávat a vzdělávat mladou generaci posluchačů, kteří většinou navštěvují „Koncerty pro rodiče s dětmi“ v Rudolfinu. Chce rozvíjet a podporovat u dětí jejich talent, estetické a etické cítění, všestranně je rozvíjet, formovat jejich osobnost a poznávat nové hodnoty. Navázat s malými posluchači intenzivnější kontakt, seznámit je s uměním a najít vztah ke kultuře a k hudbě. Do prvního projektu se přihlásilo okolo padesáti dětí a byly rozčleněny do dvou skupin podle věku – 3 až 7 let a 7 až 11 let. Tato setkávání jsou pojata zábavnou formou, jsou to takové mini dílny, které jim připravují zástupci orchestru. Hlavní koordinátorkou klubu je Hana Zaalová. V roce 2014 se do klubu přihlásilo již 168 dětí a byly rozděleny do tří věkových kategorií. Tato pro děti volnočasová aktivita je finančně soběstačná, díky grantům, vlastním výnosům a sponzorům (zejména Nadaci Vodafone).

4. Šéfdirigenti PKF – Prague Philharmonia

4.1. Tomáš Hanus (*1970)

Dirigent, který ještě za svých studijních let stál u zrodu PKF; vedle Jiřího Bělohlávka dirigoval orchestr do svého odchodu v říjnu roku 1996.

Tomáš Hanus vystudoval dirigování na Janáčkově akademii múzických umění v Brně pod vedením Jiřího Bělohlávka. Jako jeho asistent nastudoval roku 2001 v Národním divadle v Praze Smetanovu Čertovu stěnu a ve Finské státní opeře v roce 2003 Janáčkovu

Káťu Kabanovou. Oběma operám se dostalo znovuuvedení, které již sám

Obrázek 1 – Tomáš Hanus

Zdroj: internet

dirigoval. Mezi lety 2007 až 2009 zastával post šéfdirigenta opery Národního divadla v Brně. Mezi jeho debuty patří nastudování Věci Makropulos Leoše Janáčka v Opéra National de Paris v sezóně 2006/2007. Tuto operu pak nastudoval i v Národním divadle v Praze. Tomáš Hanus má také silné vazby s operou Bayerische Staatsoper, kde v roce 2009 debutoval s Janáčkovou Jenůfou. Rok poté byl pozván, aby zde uvedl Dvořákovu Rusalku. Z dalších operních domů, ve kterých uvedl opery, uvedme např. Staatskapelle v Drážďanech, Teatro Real Madrid nebo Dánskou národní operu. Kromě operní činnosti často diriguje symfonické orchestry a filharmonie po celém světě. Jmenovitě SWR Sinfonieorchester Baden-Baden, Camerata Salzburg, Madrid Symphony Orchestra, Netherlands Symphony Orchestra nebo BBC Symphony Orchestra v Londýně, kde debutoval v sezóně 2015/2016. Z domácích orchestrů se vrací k PKF, spolupracuje se Symfonickým orchestrem hl. města Prahy FOK a Zlínskou filharmonií. V sezóně 2009/2010 vystoupil na hudebním festivalu Pražské jaro spolu se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu a v červnu 2015 hostoval také jako dirigent České filharmonie. Tomáš Hanus má na svém kontě několik nahrávek jak s PKF, tak např. s Filharmonií Brno. Momentálně tráví většinu času výhradně v zahraničí, dirigováním v Německu, Finsku či Japonsku.

4.2. Jiří Bělohlávek (*1946)

Zakladatel, šéfdirigent od roku 1994 do roku 2005, čestný umělecký ředitel PKF

„Bělohlávkův orchestr“, jak se PKF v začátcích také říkalo, by bez tohoto muže, který byl v té době již významnou dirigentskou osobností, troufám si říct, snad ani neexistoval. Propůjčil jí své jméno, ale i srdce. Jak uvedl časopis Harmonie v roce 2008, PKF byla a je jeho velkým zadostiučiněním, životním štěstím a velkou láskou. Sám narozen v Praze roku 1946 už od dětství inklinoval k muzice. Jeho otec, soudce a sám vášnivý klavírista, podporoval

Jiřího v jeho hudebních začátcích. Ve čtyřech letech se začal učit hrát na klavír a zpíval

Obrázek 2 – Jiří Bělohlávek

Zdroj: internet

v dětském sboru. Později ho zlákal violoncello, které studoval na konzervatoři a poté na Akademii múzických umění v Praze ve třídě výborného violoncellisty a pedagoga K. P. Sádla. V té době již také tíhl k dirigování a pod vedením Bohumíra Lišky, Aloise Klímy, Josefa Veselky či Roberta Brocka dirigoval své první koncerty. Když byl v roce 1968 legendární rumunský dirigent Sergiu Celibidache pozván dělat masterclass v Praze, požádal Jiřího Bělohlávka, aby mu dělal asistenta. Nebylo tedy překvapením, když o dva roky později vyhrál Bělohlávek soutěž českých mladých dirigentů a roku 1971 se stal finalistou Mezinárodní dirigentské soutěže Herberta von Karajana. Tou dobou dostal pozvání dirigovat berlínský RIAS orchestr a Izraelskou filharmonii. Představitelé státu mu však nedovolili vycestovat. Místo toho přijal místo šéfdirigenta Státní filharmonie Brno (1972 – 78) a byl jmenován šéfdirigentem Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK. Tuto funkci opustil roku 1989. V té době již také, po svém debutu roku 1973 a jako druhý dirigent po boku Václava Neumanna, dlouhodoběji spolupracoval s Českou filharmonií. Po plejádě jmen jako již zmíněný Václav Neumann, Václav Talich, Karel Ančerl, Zdeněk Mácal nebo Rafael Kubelík, i Bělohlávek stanul před tímto předním českým orchestrem. V roce 1990, po odchodu Václava Neumanna, mu byl nabídnut post šéfdirigenta. Byla to pro něj velká výzva a své role se zhostil s nesmírnou vervou a pílí. Jenže

se nesetkal jen s pochopením ale i s neshodami, řadou odpůrců, včetně hráčů v orchestru a nepřátelského managementu. Po dvou letech si do svého čela zvolili místo Jiřího Bělohlávka dirigenta Gerda Albrechta. Jeho rezignace byla společností chápána jako prohra, a sám Bělohlávek ji tak vnímal. Ale jen do té doby, než přišly nové příležitosti a v roce 1994 také výzva k založení Pražské komorní filharmonie. V té době byl také stálým hostujícím dirigentem Národního divadla a o rok později přišla nabídka na hostování v BBC Symphony Orchestra. V roce 2006, rok poté, co opustil PKF, se stal šéfdirigentem tohoto londýnského orchestru. Jiří Bělohlávek tak opustil Českou republiku a do roku 2012, kdy se opět vrátil na post šéfdirigenta České filharmonie, působil v Londýně. Jeho zásluhy v kulturní oblasti ocenila i sama královna Alžběta II, když mu udělila Řád britského impéria. Mimo Prahu a Londýn Jiří Bělohlávek spolupracoval s celou řadou významných světových orchestrů jako např. Berlínskými filharmoniky, London Symphony Orchestra, Vídeňskými filharmoniky, New York Philharmonic, Royal Concertgebouw a dalšími. Na poli operní scény pod jeho taktovkou zazněly opery v Královské opeře Covent Garden (Evžen Oněgin), opeře National de Paris (Prodaná nevěsta), Metropolitní opeře (Evžen Oněgin, Rusalka), San Francisco Opera (Věc Makropulos) nebo Národním divadle v Praze. Kromě dirigování je Jiří Bělohlávek také prezidentem a předsedou umělecké rady mezinárodního hudebního festivalu Pražské jaro a z této pozice se snaží o šíření tvorby českých skladatelů do podvědomí českých i zahraničních posluchačů. Takto uvedl celou řadu méně známých děl Leoše Janáčka, Antonína Dvořáka, Josefa Suka nebo Bedřicha Smetany. Mezi jeho oblíbené autory však patří Bohuslav Martinů, k jehož hudbě má velmi vřelý vztah a jejíž interpretaci v jeho podání oceňují kritici, jako nejlepší interpretaci hudby tohoto autora vůbec. Jiří Bělohlávek působí od roku 1997 také jako pedagog na Akademii múzických umění v Praze. Pod jeho vedením studovali nadaní dirigenti jako Tomáš Netopil, Tomáš Hanus nebo Jakub Hrůša. V roce 2012 se vrací zpět na pozici šéfdirigenta České filharmonie a roku 2013 se stává hlavním hostujícím dirigentem Rotterdamské filharmonie. Nejen s Českou filharmonií natočil celou řadu CD pro významné nahrávací společnosti, ceněné nejvyšší kritikou. Pro českou kulturní scénu se stal nepostradatelnou osobností.

Jestli v roce 1994 tušil, že z PKF vznikne něco jedinečného, odpověděl pro časopis Harmonie:

„To byl skutečně dar z nebe – možnost vytvořit od samého základu těleso, které nebude vázáno a tísněno ekonomickými tlaky, těleso, které dostalo do vínků vlastně téměř ideální podmínky a které bude pracovat v mém idealistickém duchu. ... Budování a umělecká výchova PKF byla mojí největší radostí a čistou potěchou. Vytvořili jsme si úžasně přátelské prostředí, které harmonovalo se společným usilováním o nejjemnější doteky s hudbou. ... Jsem šťastný, když se za tímto obdobím svého uměleckého života ohlédnu a jsem nadšen a dojat, že mohu sledovat, jak zaseté sémě roste a sílí i po mém ukončení aktivní pravidelné spolupráce.“⁷

4.3. Kaspar Zehnder (*1970)

Šéfdirigent 2005/2006 až 2007/2008

Tento švýcarský dirigent a flétnista v roce 2005 vystřídal na postu šéfdirigenta PKF Jiřího Bělohlávka. Byl to pro něj tehdy jeho první šéfdirigentský post. S orchestrem však spolupracoval již čtyři roky před tím. Kaspar Zehnder studoval současně na lyceu v Bernu jazyky a hudbu na Akademii umění, kde se kromě dirigování učil také hře na flétnu u Heidi Indermühle, klavír a hudební teorii. Jeho učitelé dirigování byli Charles Dutoit, Ralf Weikert, Werner-Andreas Albert, Horst Stein nebo Manfred Honeck. Své vzdělání si doplnil také studiem komorní hudby na Evropské Mozartovské akademii, kde jeho mentorkou byla flétnistka Aurèle Nicolet. Zúčastnil se mnoha mistrovských kurzů v Paříži, Basileji a Curychu. Své první dirigentské zkušenosti čerpal např. v komorních orchestrech Kammerorchester Neufeld Bern nebo Burgdorfer Kammerorchester. Mezi lety 1996 a 2006 působil na Akademii umění v Bernu jako docent a dirigent, kde se seznamoval se soudobým repertoárem a hodně se mu věnoval. Kaspar Zehnder je od r. 1999 uměleckým vedoucím festivalu Murten Classics, jehož je orchestr PKF častým hostem. V letech 2005 až 2012 působil také jako hudební ředitel v Centru Paul Klee Bern, kam se stále vrací jako člen Ensemble Paul Klee. Od

Obrázek 3 – Kaspar Zehnder

Zdroj: internet

⁷ Časopis Harmonie, 6/2008, str. 20

svého dirigentského debutu v říjnu roku 2007 v La Scale Zehnder pravidelně vystupuje v hlavních koncertních sálech Evropy a je zván na mezinárodní hudební festivaly. Spolupracuje s orchestry jako Orchester National d'Île de France, English Chamber Orchestra, Slovenskou filharmonií, Filharmonií Brno nebo the Basel Symphony Orchestra. Mezi sólisty, s nimiž spolupracoval, patří z českých např. Magdalena Kožená, Radek Baborák, Jana Boušková a Jiří Bárta, ze světových Natalia Gutman, Brigitte Engerer, Patricija Kopačinskaja, Bruno Ganz nebo Isabelle van Keulen. Často spolupracuje s českými umělci - roku 2010 uvedl v opeře Národního divadla Brno Straussova Netopýra pod režii Ondřeje Havelky, vystupoval s harfenistkou Janou Bouškovou, se kterou společně uvedli harfový koncert Alberta Ginastery nebo s Filharmonií Brno a Radkem Baborákem představili hornový koncert skladatele Rejngolda M. Gliera. V září 2015 dirigoval švýcarskou premiéru Suite Genesis na festivalu v Bernu. Kromě dirigování se představil jako sólista ve flétnovém koncertu Jörga Widmanna na festivalu Hudební Fórum v Hradci Králové. Během ledna a února 2016 podnikl malé komorní turné se Simonem Rattlem a Magdalenou Koženou na koncertech v Berlíně, Hamburku, Frankfurtu, Lucemburku a Londýně. Se svým residenčním orchestrem se chystá v sezóně 2015/2016 uvést všechny Beethovenovy klavírní koncerty s italským pianistou Giovannim Belluccinim. Ve světové premiéře uvede cyklus „Seven Towers“ švédského skladatele Cécile Martiho. Bohatá je jeho diskografie, kde se představuje jak v roli dirigenta, tak i v roli sólisty na flétnu. Zajímá se o současnou tvorbu a vše nové. Jako první např. v červnu 2015 nahrál se SOBS orchestrální díla německého romantického skladatele Roberta Radeckého. Během období v PKF absolvoval s orchestrem spoustu domácích i zahraničních koncertů a turné a účinkoval na prestižních festivalech. S PKF spolupracoval také na nové invenční dramaturgii k abonentním koncertům. Jeho heslo před koncertem bývalo: „No risk, no fun!“

4.4. Jakub Hrůša (*1981)

šéfdirigent a hudební ředitel v sezónách 2008/2009 až 2014/2015

Brněnský rodák, kterého v roce 2011 časopis Gramophone zařadil mezi elitu mladých světových dirigentů, které čeká hvězdná budoucnost, se řadí mezi představitele mladé české dirigentské generace. V současné době je šéfdirigentem Bamberských symfoniků, hlavním hostujícím dirigentem Metropolitního symfonického orchestru v Tokiu a

Obrázek 4 - Jakub Hrůša

Zdroj: internet

stálým hostujícím dirigentem v České filharmonii. Jakub Hrůša studoval gymnázium v Brně a poté Akademii múzických umění v Praze, kde v roce 2004 absolvoval i pod vedením Jiřího Bělohlávka. Úspěchy ho provází již od 18ti let, kdy významně uspěl na mezinárodní soutěži Pražské jaro v oboru dirigování, v letech 2002 až 2005 byl asistentem Vladimira Ashkenazyho a Zdeňka Mácala, šéfdirigentů České filharmonie. Od sezóny 2005/2006 nastoupil jako šéfdirigent do zlínské Filharmonie Bohuslava Martinů a v té době byl také asistentem šéfdirigenta v Orchestre philharmonique de Radio France. Spolupracoval s mnoha významnými světovými orchestry, např. Londýnskou filharmonií, The Cleveland Orchestra, rozhlasovými symfoniky v Berlíně, Paříži a Hamburku. Mezi orchestry, se kterými spolupracoval trvaleji, patří symfonické orchestry a filharmonie v Sydney, Melbourne, Tokiu, Hongkongu, Washingtonu, Seattlu, Barceloně, Amsterdamu a Lucemburku. V Česku to byli např. Janáčkova filharmonie Ostrava, Filharmonie Brno a hlavně Česká filharmonie. Jakub Hrůša je pravidelně zván na prestižní festivaly doma i v zahraničí (v roce 2010 s PKF zahájil festival Pražské jaro, čímž se zapsal do historie tohoto hudebního svátku jako druhý nejmladší dirigent, který řídil zahajovací koncert). Kromě symfonické hudby se prosazuje i na poli operním. Jako operní dirigent debutoval např. v roce 2008 v Glyndebourne, kde uvedl Bizetovu Carmen. Dále zde dirigoval Rusalku, Dona Giovanniho a další. Ve Finské národní opeře pod jeho taktovkou zazněla Její pastorkyňa Leoše Janáčka. V Národním divadle v Praze s velkým ohlasem nastudoval Rusalku a Příhody Lišky Bystroušky. Pro svá natáčení si jej vybírají

společnosti Universal, PentaTone nebo Supraphon, pod níž vyšel i kritikou velmi ceněný živý snímek z Pražského jara s PKF ze zahajovacího koncertu se Smetanovou *Mou Vlastí*. Do PKF se rád vrací jako hostující dirigent. V roce 2015 vyšlo první CD z plánované trojice CD, na kterém s PKF pro společnost PentaTone nahráli Dvořákův a Lalův violoncellový koncert s Johannesem Moserem. Před sebou má Jakub Hruša své první hostování s orchestrem Royal Concertgebouw Amsterdam nebo uvedení opery *Věc Makropulos* Leoše Janáčka ve Vídeňské státní opeře. Úplně poprvé se s orchestrem PKF seznámil, když byl pozván, aby dirigoval koncert pro děti. Pak následovala pozvání ke stálému hostování a v roce 2008 se stal hlavním dirigentem PKF.

4.5. Emmanuel Villaume (*1964)

Šéfdirigent a hudební ředitel od sezóny 2015/2016

V době, kdy orchestry čelí velké komerci a konkurenci, vsadila PKF na novou svěží osobnost, která přinesla do tohoto orchestru kapku francouzského šarmu, Emmanuela Villauma. Tento charizmatičtý francouzský dirigent, narozen ve Štrasburku, studoval hudbu

na Conservatoire de Strasbourg a poté pokračoval studiem na pařížské École

Obrázek 5 - Emmanuel Villaume

Zdroj: internet

normale supérieure a v Sorbonně, kde obdržel diplomy z muzikologie, literatury a filozofie. Ve svých jednadvaceti letech byl za publikování svých výjimečných článků o muzikologii dokonce jmenován do funkce dramaturga Rýnské národní opery ve Štrasburku. Od Univerzity v Indianopolis obdržel čestný doktorát. V letech 2001 až 2010 zastával funkci hudebního ředitele amerického festivalu Spoleto. Byl rovněž šéfdirigentem a uměleckým ředitelem Státní slovinské filharmonie a šéfdirigentem Slovenské filharmonie. Pod jeho vedením tyto orchestry doznaly značného uměleckého posunu. Emmanuel Villaume diriguje přední operní soubory a symfonické orchestry ve světě. V Metropolitní opeře ve Spojených státech např. nastudoval představení *Madam Butterfly* a *Carmen*,

v chicagské opeře uvedl Manon, Bohému, v Londýně triumfoval s Manon v Royal Opera House a pod jeho taktovkou zazněla také Tosca ve věhlasné Covent Garden. Mimo jiné dirigoval v operách v Tokiu, Bastile, Washingtonu, Berlíně, Hamburku a Dallasu, kde působil také jako hudební ředitel. Villaume často vystupuje ve Spojených státech, kde vedl orchestry jako např. Houston Symphony, Bostonský symfonický orchestr, Quebec Symphony Orchestra, Chicago Symphony Orchestra a další. Dirigoval také např. Dánský národní symfonický orchestr, Philharmonique de Radio France, Norský rozhlasový orchestr, orchestr v Sydney nebo orchestr Čínské státní opery, se kterým zahajoval Olympijské hry 2008 v Pekingu. Za nastudování oper sklízí pochvalné kritiky, je zván na prestižní světové festivaly, natáčí CD pro Deutsche Gramophone nebo Warner Classics s vynikajícími umělci jako je např. Anna Netrebko nebo Bryan Hymel. S PKF se představil v roce 2014 v nově postavené Royal Opera House Muscat v Ománu, při silvestrovském gala a pozvání od sultána přijali i v roce 2015, kdy vystoupili se sopranistkou Sandrou Radvanovsky.

5. Koncertní mistři PKF – Prague Philharmonia

5.1. Martin Bialas (*1968)

Koncertní mistr PKF v letech 1994 - 2003

Martin vyrůstal v hudebním prostředí, které už od mala ovlivnilo jeho život. Oba rodiče klavíristé jeho i starší sestru učili hrát na tento nástroj. Společně cvičili doma na dvou klavírech, chodili na koncerty, Martin sám se účastnil řady soutěží. Po letech hraní na klavír se ale rozhodl změnit nástroj. Volba padla na housle. Roku 1982 nastupuje na brněnskou konzervatoř ke studiu k profesoru Stanislavu Tomáškoví. V průběhu studia na konzervatoři pro něj přišel zásadní moment v životě a i jak sám říká, vrchol umělecké kariéry. Spolu s muzikanty z České republiky se stal členem Gustav Mahler Jugendorchestra, se kterým v letech 1987 –

Obrázek 6 - Martin Bialas

Zdroj: soukromý archiv Martina Bialase

1993 absolvoval několik turné, zahraničních koncertů a procestoval snad celou Evropu. S tímto orchestrem odehrál přes sto koncertů a k tomu stému mu blahopřál sám šéfdirigent Claudio Abbado. Mimo něj s tímto orchestrem hrál např. pod taktovkou Václava Neumanna, Serge Bauda, Nevilla Marrinera a dalších. Kromě dobrých přátelství získal i bohaté orchestrální zkušenosti, ve kterých chtěl pokračovat a které byly ideou k založení vlastního orchestru. Ve studiích pokračoval na JAMU v Brně ve třídě profesora Adolfa Sýkory. Zúčastnil se také Vánočního turné po Rusku s Caludiem Abbadem roku 1991 s orchestrem The Youth Orchestra of the United Europe. Od roku 1992 do roku 1994 byl vedoucím skupiny 2. houslí ve Filharmonii Brno a členem NČKO. Od roku 1994 pak zastával funkci koncertního mistra PKF. Svému milovanému orchestru věnoval veškerý čas a energii, kterou se poté rozhodl dát své rodině a dětem (synům Filipovi a Šimonovi). Místo koncertního mistra opustil v roce 2003. Je stále členem skupiny 1. houslí, stejně jako jeho manželka Zuzana. S ní a sestrou Renatou založili Trio Bialas, které koncertuje u nás i v zahraničí. Martinovou láskou jsou také symfonická díla. Představil se např. s Českým národním

symfonickým orchestrem v roli koncertního mistra na jeho anglickém turné roku 2007 pod taktovkou Libora Peška.

„Jsem šťasten, že mohu ideu společného vrcholného muzicírování a kamarádství, kterou mnoho z nás poznalo právě v GMJO, prožívat na každém jednotlivém koncertě, ať už je to koncert pro děti, nebo v Mnichově Hradišti, či snad některý z mimořádně úspěšných večerů, mezi které určitě řadím provedení kompletu Beethovenových klavírních koncertů s Jefimem Bronfmanem, abonentní koncert se Shlomo Mintzem a Schönbergovou Zjasněnou nocí, či koncert v Rudolfinu, na kterém jsem účinkoval jako sólista v Brahmově Dvojkoncertu.“⁸

5.2. Jan Fišer (*1980)

Koncertní mistr PKF od roku 2004

Jan také pochází z hudební rodiny. Maminka zpívala a tancovala ve folklorním souboru a otec, výborný houslista, nyní pedagogicky působí na konzervatoři a gymnáziu v Praze. Jeho první houslové kroky vedla paní Hana Metelková. Přihlásil se pak na pražskou konzervatoř, kde svou houslovou hru zdokonaloval pod vedením Jaroslava Foltýna. Studoval také v USA ve třídě Andrése J. Cárdenese, koncertního mistra Pittsburgh Symphony Orchestra, na prestižní Carnegie Mellon University. Absolvoval v roce 2003. Své hudební obzory a dovednosti si rozšiřoval na mistrovských kurzech (slavné Meadowmount School of Music, v Semmeringu nebo Bonnu) a na masterclassech vedených např. Stephenem B. Shippsem, Gilem Shahamem nebo Pinchaselem Zukermanem. Jan se řadí mezi přední nadějně houslisty v Česku. Poukazuje na to i výčet jeho úspěchů z národních i mezinárodních soutěží. Např. roku 1996 Laureát a Absolutní vítěz Kocianovy houslové soutěže, Laureát rozhlasové soutěže Concertino Praga v oboru duo nebo vítěz mezinárodní houslové soutěže Beethovenův Hradec. V roce 1999 se také pochlubil cenou

Obrázek 7 - Jan Fišer

Zdroj: internet

⁸ <http://www.pkf.cz/orchestr/clenove-orchestru/>

„Davidoff Prix“, která je udělována nejtalentovanějšímu mladému muzikantovi v České republice.

Kromě úlohy koncertního mistra PKF usedl na první židli také v orchestrech Bayerische Staatsphilharmonie - Bamberger Symphoniker, Deutsche Radio Philharmonie nebo BBC Symphony Orchestra. Jan je nesporně všestranným umělcem – hrává recitálové koncerty a spolupracuje jako sólista s řadou orchestrů u nás i v cizině. Např. roku 2000 debutoval s Pittsburgh Symphony Orchestra v Čajkovského houslovém koncertu. Představil se na festivalech ve Španělsku, Švýcarsku či USA. U nás výrazně spolupracoval s Josefem Sukem. Pod jeho taktovkou uvedl Mozartův houslový koncert A dur a spolu provedli Dvojkonzert d moll Johanna Sebastiana Bacha. Často spolupracuje s klavíristou Ivo Kahánkem, se kterým společně založili jeden z nejvyhledávanějších komorních souborů u nás – Dvořákovo trio (ve složení Jan Fišer, Ivo Kahánek, Tomáš Jamník). S tímto ansámblem obdržel řadu ocenění (např. cenu Českého spolku pro komorní hudbu v roce 2007) a hostoval na koncertech u nás, v Rakousku, Německu, Švýcarsku i asijských zemích. Se svým domovským orchestrem PKF se často představuje i v roli dirigenta.

5.3. Romana Špačková rozená Zieglerová (*1977)

Působila v PKF již od roku 1998, post koncertního mistra zastává spolu s Janem Fišerem od roku 2004.

Romana Špačková se narodila v Brně. Její rodiče milovali hudbu a již od dětství ji vedli ke hře na housle. Vystudovala brněnskou konzervatoř ve třídě prof. Bohumila Kotmela. Během studií se účastnila mnoha soutěží, jmenujme alespoň 1. cenu na soutěži konzervatoří České republiky. Po absolvování konzervatoře pokračovala ve studiích na pražské HAMU ve třídě prof. Václava Snítily. Během prvního roku svého studia získala 3. cenu na mezinárodní soutěži O cenu Beethovenova Hradce. V roce 2001 jí bylo poskytnuto roční stipendium na studium v australské Tasmánii. Zde své houslové umění

Obrázek 8 - Romana Špačková

Zdroj: soukromý archiv Romany Špačkové

rozdívjala pod vedením pedagoga prof. Jana Šedivky. Toto studium zakončila magisterským diplomem a titulem Master of music. V Austrálii se představila na recitálech v Canbeře a Hobartu a sólově vystoupila např. s orchestry Hobart Chamber Orchestra a Melbourne Musicians v Mozartových houslových koncertech A dur a D dur. Její prezentování v Austrálii se setkala s kladnými kritikami v místních novinách, vydala CD a její koncerty jsou zaznamenány na nahrávkách v rozhlase ABC Classic FM. U nás se představila např. v Šostakovičově Koncertu č. 1 za doprovodu Filharmonie B. Martinů ve Dvořákově síni pražského Rudolfinu na festivalu Pražské hudební slavnosti v roce 2005. V roce 2010 odešla na první mateřskou dovolenou. Po dvou letech se vrátila. Od roku 2013 je již potřetí na mateřské dovolené.

5.4. Jakub Fišer (*1986)

Koncertní mistr v sezónách 2012/2013 a 2013/2014 Bratr Jana Fišera začal hrát na housle pod vedením profesorky Evy Bublové v Hudební škole hl. m. Prahy. V roce 1996 přestoupil do třídy k Haně Metelkové. Ta ho také přivedla do folklorního souboru Špalíček, ve kterém později působil. Jakub byl studentem Gymnázia Jana Nerudy a Konzervatoře v Praze, kde v roce 2008 pod vedením prof. Jaroslava Foltýna absolvoval. Ve studiu pokračoval na Akademii múzických umění v Praze. Jeho pedagogem byl Leoš Čepický. Během svých studijních let obdržel řadu ocenění na mezinárodních soutěžích (např. Kociánova houslová soutěž, Čírenie

Obrázek 9 - Jakub Fišer

Zdroj: internet

talentů, Beethovenův Hradec) a v roce 2011 mu byla udělena cena Nadace Josefa Hlávky. Vystoupil jako sólista s Pražskou komorní filharmonií, Plzeňskou filharmonií nebo Filharmonií Hradec Králové. Mimo pozice koncertního mistra PKF působil jako hostující koncertní mistr v orchestrech Deutsche Radio Philharmonie Saarbrücken Kaiserslautern a České filharmonie. Nyní působí pedagogicky na Gymnáziu a Hudební škole hl. m. Prahy a je primáři Bennewitzova kvarteta, které je jedním z mladých nadějných komorních těles u nás. Vystupuje na

významných domácích a zahraničních pódíích a je zváno na mnohé hudební festivaly.

6. Rozhovor s PhDr. Iljou Šmídem

Nahráno dne 22. 3. 2016 od 13:30 v kavárně STROP café, Balbínova 14, Praha 2

V roce 1994 jste stál u zrodu PKF, stal jste se jejím ředitelem. Byla to pro vás nová funkce a výzva? Slyšela jsem, že se vedení tehdy učilo vše za pochodu (manažerské věci, jak vlastně vést orchestr atd.) Jaké tehdy byly vaše začátky v PKF?

Jasně, že to byla výzva. Především je třeba říct, že já jsem nebyl ředitelem od roku 1994, protože v tom roce začínala PKF na půdě Ministerstva obrany. První sezónu od srpna 1994 do 30. června 1995 byl orchestr součástí Armádního uměleckého souboru, později přejmenovaného na Umělecký soubor Ministerstva obrany. Už na konci roku 1993 se na mě jeho tehdejší ředitel Ladislav Simon obrátil, jestli bych mu nepomohl zrekonstruovat Armádní umělecký soubor a dělat dramaturga. Byla to zajímavá nabídka, řekl jsem si, že to zkusím. Jedním z hlavních úkolů bylo najít špičkového dirigenta a přemluvit jej k účasti na tomto projektu. To se nakonec v osobě Jiřího Bělohávka povedlo. V červnu 1994 proběhly konkurzy a od 1. srpna se začalo zkoušet na Pohořelci (v bývalé konírně). Ze začátku bylo řízení orchestru docela jednoduché. Byl tam administrativní a provozní aparát (výplaty, pojištění, veškerá kancelářská technika, notový archiv a dokonce i některé kvalitní nástroje), se mnou spolupracoval Dan Voříšek (původně osobní tajemník Bělohávka), který se zabýval provozem. Já jsem se zabýval dramaturgií. V druhé polovině sezóny se ale situace začala zhoršovat a my tušili, že pod armádou už dlouho nebudeme. Vadilo, že se věnujeme i mimoslužebním koncertům (za které jsme dostávali honoráře, které jsme si začali schovávat na „horší časy“, což se nakonec velmi vyplatilo), ale především armáda v té době rušila různé „nepotřebné“ složky, a umělecký soubor byl samozřejmě mezi nimi. Po „vyhazovu“ z armády na podzim 1995 začalo to, čemu vy říkáte učení se managementu. Nástroje půjčené armádou, noty, pulty, ... najednou jsme neměli nic. A především jsme přišli o zázemí, zkušební prostor a administrativní kapacity. Díky několika dobrým duším jsme ale brzy našli azyl v bývalých Ženských domovech na Smíchově. Získali jsme jednu kancelář. Neměli jsme žádné vybavení. První psací stroj jsme měli např. od firmy mojí manželky, která se jich zrovna zbavovala. Archivář, který s námi odešel z USMO, přinesl noty určené do stoupy, další jsme postupně začali dokupovat. Základní tým byl pětičlenný. Já jako ředitel, Dan Voříšek – manažer,

Pavla Klenorová – tajemnice orchestru a moje asistentka, Robert Sítek – archivář a kustod. Měli jsme externí účetnictví, uměleckou radu a šéfdirigenta Jiřího Bělohlávka. Začátek 90. let byl pro všechny novum. Žádné o.p.s, s.r.o tehdy nebyly. Museli jsme se naučit legislativu, která pro nás byla španělskou vesnicí, účetní pravidla, která se často měnila. Museli jsme se spolehnout jen sami na sebe. Byli jsme ale vlastně šťastní, co se nám povedlo, to se povedlo jen nám a nikomu jinému, a na druhou stranu, co jsme zkazili, to jsme zkazili jen my, takže jsme mohli „nadávat“ nanejvýš jen sami sobě.

Jaká byla spolupráce s šéfdirigentem a zakladatelem PKF Jiřím Bělohlávkem? Měli jste stejné vize ohledně fungování orchestru nebo se vaše představy v něčem rozcházel?

Když Jiří Bělohlávek navrhl, abych byl ředitelem, tak jsme si sedli a já jsem mu řekl, že jsem naprosto přesvědčen o tom, že tou hlavní osobou pro PKF je on. Já mu jako ředitel budu vytvářet podmínky pro to, co on si vymyslí. V okamžiku, kdy si nebudeme rozumět, nebo bude mít pocit, že to dělám špatně, tak odcházím já. Ředitele totiž najdete, ale jiného Jiřího Bělohlávka ne. Neměli jsme snad nikdy žádný spor. Spolupráce s ním byla báječná. Měli jsme úžasný vztah, naprosto jsme si věřili, měli jsme vymezeno to, co kdo dělá. Což ale neznamenalo, že bychom společně neprobírali např. dramaturgii, výběr hostů, konkurzy do orchestru apod. Jiří Bělohlávek po svém odchodu z České filharmonie věnoval PKF neuvěřitelnou energii. I když se začínal stále více etablovat v zahraničí, tím hlavním pro něj byla PKF.

PKF se v začátcích potýkala s finančními problémy. Který okamžik byl nejtěžší? Byla ještě někdy nějaká období úskalí? Našla jsem ve výročních zprávách, že v roce 2006 hrozila společnosti celková platební neschopnost. To bylo v roce, kdy jste odešel z funkce ředitele PKF. Rok 2010 – ekonomická krize. Sledoval jste po svém odchodu dále stav PKF?

Od začátku to bylo těžké. Neměli jsme žádného zřizovatele, žádnou stálou dotaci. Pomáhali vlastně všichni. Jiří Bělohlávek přispíval do nadace PKF, já jsem měl firmu – hudební vydavatelství, a když např. v letech 98, 99 občas nebylo na výplaty, půjčil jsem si odsud a doufal jsem, že ty peníze za pár měsíců dostanu

zpět. Pak jsme získali pár významných sponzorů (SIS - Spořitelní investiční společnost nám přispívala velkou částkou do roku 2000), hned na začátku jsme dostali první grant z Ministerstva kultury, v dalších letech se přidalo město Praha, postupně jsme se stali součástí Programu podpory orchestrů MK. Co je z dnešního pohledu téměř neuvěřitelné, v oněch 90. letech a na počátku nového tisíciletí jsme od ostatních orchestrů v tomto programu cítili ohromnou solidaritu a pomoc – kolegové neměli nic proti tomu, abychom při výpočtu podpory dostali několikanásobně vyšší koeficient, díky čemuž jsme měli mnohem vyšší podporu než oni (samozřejmě, jsme zase neměli jejich stabilní a vysokou dotaci od zřizovatelů). Krize přicházely po vlnách, kdy např. v roce 2000 byla Investiční společnost zprivatizovaná, a my už od nich nedostali nic. Začali se hledat noví sponzoři. Na začátku 21. století byl velký výpadek. Kolem roku 2002 až 2004 jsem začínal cítit permanentní krizi, i svoji osobní. Rok 2005, 2006 byl velmi těžký a musím říct, že jsem z toho věčného hledání peněz začínal být velmi unavený. Už dlouho předtím jsem uvažoval o změně, a když přišla možnost odejít do FOKu, neváhal jsem. I po svém odchodu jsem se ale i dále snažil PKF pomoci. Musím říct, že se nyní řediteli obdivuji, jak krizi zvládl a jak zvládá nyní rozpočet, který je oproti začátkům několikrát vyšší.

V dnešní době už není neobvyklé léhat na zahraniční turné. Chtěla bych se zeptat na váš první větší zájezd do Japonska v říjnu 1996. Bylo to v té době organizačně náročné? Letěl jste také? A co dalo, jak se říká, nejvíce zabrat?

Já jsem moc necestoval. My jsme maximálně šetřili peníze, takže jsem ty první zájezdy neabsolvoval. Nechtěl jsem letět z těchto důvodů ani na druhý japonský zájezd, ale to už mně to Bělohlávek „nařídil“. Po logistické stránce připravoval zájezdy Dan Voříšek, poprvé jsme do Japonska vyjeli na základě kontaktů, které tam měl Jiří Bělohlávek. Nevzpomínám si, že by něco „nešlo“, jen jsme všechno museli řešit poprvé - přepravu nástrojů, not, oblečení, letenky, ubytování, itineráře atd. Dan Voříšek to ale zvládal perfektně. Tyto pravidelné zájezdy – např. Japonsko, Itálie, nám samozřejmě hodně pomáhaly finančně. K jednomu zájezdu se váže neuvěřitelná historka, kdy protistrana ve smlouvě a vyúčtování v přepočtu špatně uvedla desetinnou čárku, a my pak najednou dostali na účet ohromnou částku peněz. Kontrolovali jsme to se smlouvou, ale tam to opravdu

tak bylo! Japonská strana na to přišla snad po měsíci, kdy už jsme část peněz měli v oběhu! Pak se to řešilo a samozřejmě jsme to museli vrátit.

#Hráči PKF toužili zahrát si pod taktovkou svého „guru“ Claudia Abbada. Byla tam snaha o kontakt a pozvání, aby dirigoval PKF. Bohužel se to ale nepodařilo a prý sám Abbado poslal dopis, ve kterém se omluvil, že to nebude možné (tehdy se jeho zdravotní stav začínal zhoršovat). Snažili jste se o pozvání tohoto dirigenta za vaší ředitelské éry?

Za mě to nebylo. Nepamatuju si. Snažili jsme se zvát různé mladé dirigenty, ale také „hvězdy“ např. Yefima Bronfmana.

Nápad na pořádání dětských projektů byl z vaší iniciativy? Byly ještě nějaké jiné takové projekty PKF? (výchovné koncerty,...)

Já jsem původním povoláním učitel. Když jsem působil v armádním souboru a jezdili jsme hrát se „symfoňákem“, sborem a baletem do posádek, vždycky mě štvalo, že to vojáky nezajímá. Říkal jsem si, že to musíme dělat jinak. Že se z toho musí udělat zábava, že to musí být zajímavé a „kromě toho“ tam bude hrát vážná hudba. Takže už v AUSu jsem začal dělat takové pořady se sborem (např. Zpívám, zpíváš, zpíváme, pro který jsem napsal operu z fotbalového prostředí z utkání Sparta – Slavie nebo voicebandy pro mužský sbor na humorné texty Jiřího Žáčka), kde zněla klasická muzika, ale zároveň to bylo zábavné. Pak s PKF jsem si říkal, že jsme mladý orchestr, kdo jiný by se měl o mladé posluchače postarat. Začali jsme tedy s tzv. výchovnými koncerty. Mou ideou bylo, aby je uváděli sami dirigenti. Před očima jsem měl Leonarda Bernsteina. Jenže Tomáš Hanus ani Zbyněk Müller to dělat nechtěli. Říkali: „pane řediteli, my budeme dirigovat, ale vy si to uvádějte“. První pořady pak začal připravovat Lukáš Hurník, já jej nahradil asi o rok později. Vzpomínám si, že první pořad s názvem Jak vzniká hudba začal takovou představou: Měl jsem před očima lovce mamutů, jak se najedli, lehli si k ohni a někdo z nudy začal ťukat nějaký rytmus na kosti, které tam zbyly po tom mamutovi. Potřeboval jsem k tomu rekvizity. Šel jsem do masny, koupil jsem kosti, jenže jsem je špatně vyvařil. Než jsme je dovezli do místa koncertu, poněkud se zkazily. Já jsem to nevěděl, protože jsem je měl zabalené v igelitovém pytlíku a vybalil jsem je až na jevišti. Hrozný zápach! To jste neviděla ty obličej! Já jsem začal ťukat a muzikanti se do toho

přidali. A přes tyhle smrduté kosti jsem přišel na to, že je potřeba dělat něco názorného. Dětské koncerty jsem pak dělal každý rok až do odchodu v r. 2006. Myslím, že nejúspěšnější cykly byly kolem roku české hudby, kdy jsem od uvádění v jednom přešel k dialogu. Našel jsem ve škole sborového zpěvu Bambini di Praga malého, tehdy osmiletého Honzu Řezníčka, který v těchto pořadech představoval velikány „v krátkých kalhotech“, tedy slavné skladatele v klukovském věku (Smetana, Dvořák, Janáček, Martinů), a také mi kladl záludné dětské otázky. Zvali jsme si mladé sólisty, spolupracovali se sborem Bambini di Praga. Myslím si, se vší skromností, že jsme s tím začali úplně první. A teď to dělají skoro všechny orchestry. Jsem tomu rád, protože jsem vždycky říkal, že je to naše povinnost.

Je něco, na co rád vzpomínáte? Krásný zážitek s PKF?

Já mám s PKF jen krásné zážitky. Samozřejmě se stalo, že jsme se občas nepohodli, ale jak jsem sám Jiřímu teď při oslavě jeho sedmdesátin říkal, byla to vlastně nejkrásnější léta mého profesního života. Naučil jsem se tam z manažerského řemesla všechno. Myslím, že jsme udělali něco, co se pár orchestrů po nás pokoušelo napodobit, ale nikdy se to v takové míře nepovedlo.

V začátcích - měla PKF vytyčený nějaký cíl? Směr, kterým se chce ubírat? Být mozartovsko-haydnovským orchestrem (u nás skoro jediným v republice)? Myslíte si, že se to podařilo? Jak vidíte směřování orchestru v dnešní době?

Dnešní PKF musí hrát širší repertoár v nejrůznějším obsazení. Ze začátku to byl klasicistní orchestr. Jenže my jsme postupně začali zjišťovat, už při prvních zájezdech do zahraničí, že když jezdíme jako komorní orchestr, tak na nás koukali jako na malý orchestr, tudíž i honorář byl malý. A tak jsme do zahraničí začali jezdit jako Prague Philharmonia (s tím „latinským“ –a na konci), ale v Čechách jsme byli pořád Pražská komorní filharmonie. A také jsme věděli, že jenom komorní muzikou se neuživíme. Festivaly požadovaly spíše větší orchestry. Stejně tak agentury, které nás najímaly na doprovod hvězd. Nabrali jsme výpomoc a stali jsme se symfonickým orchestrem. Ukázalo se, že ty dvě tváře orchestru – komorní a větší, obohacená o velké dechy jsou marketingově

lepší. Kvalita tělesa se ale nezměnila. V komorním obsazení hráli komorně, třeba i bez dirigenta, poslouchali se navzájem, přizpůsobovali si smyky a frázování – a ono to přešlo i do té symfonické hudby. Myslím si, že v tom je kvalita orchestru. Orchester má sice více tváří, ale i když hraje ve větším obsazení, pořád zůstává ten komorní duch. To totiž není jen v počtu hráčů, ale především ve způsobu hraní a v myšlení každého jedince, a to je v orchestru dodnes.

Se psaním kroniky PKF, která se mi dostala do rukou, jste začal Vy. Možná by se to čekalo od nějakého hráče z orchestru a ne od ředitele filharmonie. Jak ten nápad vznikl? Byl jste přesvědčen, že je to něco výjimečného, co by mělo být zaznamenáno?

O tom jsem byl přesvědčen už od samého začátku. Jakmile jsem viděl první zkoušku a to nadšení, tak jsem byl přesvědčen, že je tady našlápnuto na něco neobyčejného. Jako muzikolog jsem věděl, že čas strašně utíká, a tak jsem chtěl zaznamenat pravdivou historii orchestru. Je jasné, že každý člověk si pamatuje jednu a tu samou událost trochu jinak. A tak vznikají různé mýty, paměť si projektuje věci jinak, než byla skutečnost. Ani já si zdaleka všechno nepamatuji správně. A tak jsem začal psát kroniku. S nadšením a pokorou. Ale věděl jsem, že by to měl dělat někdo jiný. Já jsem byl totiž ten, který měl zaznamenávat fakta, data, zápisy z porad atd. Což jsem ze začátku důsledně dělal, a pak jsem je zachycoval ve výročních zprávách. Programy, dirigenti, koncerty, sólisté – to vše je v každoroční výroční zprávě. Ale v kronice by měl být život orchestru, ne pohledem ředitele, ale z pohledu hráčů. Snažil jsem se přemluvit hráče, aby to dělali, na čas se toho ujala Hanka Kubisová. K psaní kroniky musí mít člověk vztah, musí ho to bavit, mít na to čas. Stáváte se někým, kdo interpretuje, „jak to vlastně bylo“. Je to zodpovědná práce a – bohužel – nikdo to nechtěl nastálo dělat. A tak je z kroniky PKF jen torzo z prvních dvou let.

Zajdete si rád i dnes na koncerty PKF?

První roky po odchodu z PKF jsem měl s manželkou abonmá, takže jsme pravidelně chodili. Pak už nebylo moc času. A tak chodím na PKF sporadicky. Ale musím říct, že mi to chybí. Takže začnu zase chodit.

7. Zápisy z kroniky PKF

Na závěr bych ráda přiložila pár úsměvných zápisů z kroniky PKF.

22. dubna 1996

„Orchestr měl třetí abonentní koncert v Rudolfinu. ... Velký ohlas vzbudilo Concertino Zd. Lukáše v provedení I. Ženatého a A. Barberové. Ačkoliv sólistka, která byla omylem pozvána o den dříve, únavou pospávala na stole pana Hevessyho, její výkon to nijak neovlivnilo.“

23. dubna 1996

„Koncert z cyklu „Vivaldi a jeho současníci“ pořádané (nejmenovanými umělci). Toto vystoupení bylo mezníkem v historii našeho orchestru, neboť zde poprvé „spadl řemen“.

27. -29. dubna 1996

„zájezd do Žiliny. Hrála se Mozartova mše a moll a Zelenkova Lamentace s Petorem Mikulášem. Volný čas orchestr strávil na kolotočích, houpačkách, autíčkách a jiných atrakcích.“

1. června 1996

„v 8⁰⁰ ráno jsme odjeli do Kaliště, kde byl koncert k rekonstrukci Mahlerova domu. Do poslední chvíle jsme nevěděli, co se děje s naším tympanistou, ale dopadlo to dobře. Probudil se natolik včas, že ho taxík dovezl přímo na „generálku“.

4. července 1996

„se konal památný koncert v Lysicích na nádvoří zámku. Koncert začal se soumrakem a pořadatelé museli rozsvítit reflektory. To, co se potom odehrálo, se nedá přesně popsat. Na orchestr se ze všech stran slétávala mračna chroustů, což způsobilo velkou paniku a samozřejmě obrannou reakci. Nebylo možné, aby všichni hráli, a tak jsme postupně odpadávali v sebeobraně nebo smíchy. Tento nápor nezvládl ani dirigent Tomáš Hanus, který během několika minut dirigoval v předklonu a otrásal se smíchy. Kupodivu se nakonec situace urovnala a mohli jsme v klidu dohrát.“

5. února 1997

„Výchovné koncerty pro mládež jsou pro nás většinou stresující, proto jsme byli velmi překvapeni po vystoupení v Mnichově Hradišti. Děti byly předem poučeny, jak se na koncertě chovat (měla jsem dojem, že to pro ně na rozdíl od pražských dětí nebylo první setkání s kulturou) a i když je koncert třeba nebavil, nesnažily se nám to dávat najevo. ...“

20. května 1997

„14. - 18. 5. jsme byli na našem letošním prvním zájezdě do zahraničí, ve Francii v Le Mans. ... V posledních dnech jsme všichni napjatě očekávali narození prvního orchestrálního potomka. Velikou novinu nám sdělil šťastný otec Libor Mašek 15. května. Tento den se narodil malý Vojtěch, který podle slov svého otce „vážil něco přes tři kila, asi půl metru“. Na svět jsme ho společně s vedením orchestru, přivítali, jak se patří.“...

22. dubna 1997

„se konal pátý abonentní koncert. Poprvé u nás hostoval dirigent Georg Cleve. ... Den předem jsme tento program uvedli v Brně. Po návratu z Brna v jednu hodinu ranní pan dirigent s pomocí některých členů orchestru dobíhal noční tramvaj. Ocenili jsme jeho smysl pro humor.“

2. října 1997

„Ke konci září jsme absolvovali maraton koncertů v různých českých městech. ... Jeden z koncertů, který nejvíce utkvěl v paměti, byl v Kralupech nad Vltavou. Přes počáteční potíže s policií (kvůli parkování a vynášení nástrojů) až po večer plný světelných efektů. Ty ovšem spočívaly pouze ve vypnutí osvětlení. Ukázala se ale poměrně vážná věc: orchestr neuměl party z paměti! Je to pro nás výzva do budoucna.“

Závěr

Psaní diplomové práce o PKF – Prague Philharmonia pro mě byla radost. I když jsem nikdy nebyla formálním členem, přeci jen jsem měla možnost, jak se říká „nahlédnout do zákulisí“ a poznat jak členy orchestru, tak managementu. Když jsem tedy poodhalovala zákulisí vzniku a historii orchestru, byly to pro mě velice zajímavé informace. Záměrem mé diplomové práce bylo tedy představit orchestr PKF – Prague Philharmonia z té lidské stránky, představit hlavní dirigenty a koncertní mistry, se kterými jsem i já osobně měla možnost pracovat. Na závěr jsem zaznamenala rozhovor s PhDr. Iljou Šmídem. Během dohledávání dokumentů a materiálů ohledně orchestru jsem se dopátrala velice zajímavých informací, které jsem se snažila uvádět v textu.

Být členem PKF byla pro mě krásná zkušenost. Každý jejich koncert, ať už sedím s nimi na pódiu jako člen violoncellové skupiny, nebo posluchač v hledišti, je pro mě vždy velkým zážitkem. Najít v dnešní době práci, která vás naplňuje a zároveň baví, je velké umění. Těm několika lidem se to podařilo a mně se to snad jednou také povede. Kdo ví...

Seznam použitých zdrojů

Odborná literatura

- [1] *PKF - Prague Philharmonia: 2015/2016*. Praha: PKF - Prague Philharmonia, o.p.s., 2015.
- [2] *PKF - Prague Philharmonia: 2014/2015*. Praha: PKF - Prague Philharmonia, o.p.s., 2014.
- [3] *PRAŽSKÁ KOMORNÍ FILHARMONIE vás zve na 14. koncertní sezónu 2007-2008*. Praha: PKF - Prague Philharmonia, o.p.s., 2007.
- [4] *Pražská komorní filharmonie – prestiž, kvalita, flexibilita*. Praha: PKF - Prague Philharmonia, o.p.s., 2007.
- [5] *Pražská komorní filharmonie*. Praha: PKF - Prague Philharmonia, o.p.s., 2000.
- [6] *Pražská komorní filharmonie – Prague Chamber Philharmonic Orchestra*. Praha: PKF - Prague Philharmonia, o.p.s., 1998.
- [7] *Slavnostní koncert k 10. výročí založení Pražské komorní filharmonie*. Praha: PKF - Prague Philharmonia, o.p.s., 2004.
- [8] STEHLÍK, Luboš. Jakub Hruša Tajná zbraň české hudby. *Harmonie*. 2006, (2), 64.
- [9] ŠMÍD, Ilja a Hana VRBOVÁ. *Kronika PKF*.
- [10] VEBER, Petr. Jiří Bělohlávek Imponující je na Britech jejich neochvějná solidnost. *Harmonie*. 2008, (6), 64.
- [11] VEBER, Petr a Luboš STEHLÍK. Jiří Bělohlávek Perfekcionista, pro něhož není dokonalost cílem, ale začátkem. *Harmonie*. 2012, (10), 64.
- [12] *Výroční zpráva 2014: Pražská komorní filharmonie*. Praha, 2015.
- [13] *Výroční zpráva 2013: Pražská komorní filharmonie*. Praha, 2014.
- [14] *Výroční zpráva 2012: Pražská komorní filharmonie*. Praha, 2013.
- [15] *Výroční zpráva 2011: Pražská komorní filharmonie*. Praha, 2012.
- [16] *Výroční zpráva 2010: Pražská komorní filharmonie*. Praha, 2011.
- [17] *Výroční zpráva 2009: Pražská komorní filharmonie*. Praha, 2010.
- [18] *Výroční zpráva 2008: Pražská komorní filharmonie*. Praha, 2009.
- [19] *Výroční zpráva 2007: Pražská komorní filharmonie*. Praha, 2008.
- [20] *Výroční zpráva 2006: Pražská komorní filharmonie*. Praha, 2007.

- [21] *Výroční zpráva 2005: Pražská komorní filharmonie*. Praha, 2006.
- [22] *Výroční zpráva 2004: Pražská komorní filharmonie*. Praha, 2005.
- [23] *Výroční zpráva 2003: Pražská komorní filharmonie*. Praha, 2004.
- [24] *Výroční zpráva 2002: Pražská komorní filharmonie*. Praha, 2003.

Internetové zdroje

- [1] ARMÁDNÍ UMĚLECKÝ SOUBOR VÍTA NEJEDLÉHO. In: *Československá lidová armáda* [online]. [cit. 2016-03-20]. Dostupné z: <http://www.csla.cz/armada/kultura/aus.htm>
- [2] Biografie. *Dvořákovo trio* [online]. [cit. 2016-02-29]. Dostupné z: <http://dvorakovotrio.cz/#biografie>
- [3] Biography. *Tomáš Hanus* [online]. 2015 [cit. 2016-03-20]. Dostupné z: <http://tomashanus.com/biography/>
- [4] Biography. *Jiří Bělohlávek Conductor* [online]. [cit. 2016-04-15]. Dostupné z: <http://www.jiribelohlavek.com/>
- [5] DAGMAR PECKOVÁ: Sny / MAHLER, WAGNER, BERIO, BRAHM - Duben 2014. *SUPRAPHON* [online]. 2014 [cit. 2016-03-15]. Dostupné z: <http://www.supraphon.cz/archiv/1583-dagmar-peckova-sny-mahler-wagner-berio-brahm>
- [6] Dirigenti. *PKF - Prague Philharmonia* [online]. 2012 [cit. 2016-04-15]. Dostupné z: <http://www.pkf.cz/orchestr/dirigenti/>
- [7] Historie PKF. *PKF - Prague Philharmonia* [online]. 2012 [cit. 2016-04-15]. Dostupné z: <http://www.pkf.cz/orchestr/historie-pkf/>
- [8] Interpreti. *Domov české hudby* [online]. [cit. 2016-04-15]. Dostupné z: <http://www.domovemceskehudby.cz/fiser.htm>
- [9] Luciano Pavarotti, Sazka Aréna Praha 2005. *RentalPro* [online]. [cit. 2016-02-15]. Dostupné z: <http://www.rentalpro.cz/zprava-luciano-pavarotti,-sazka-arena-praha-2005-191.htm>
- [10] MESZÁROS, Josef. Jan Fišer: Všechno je o hledání balance. *Scena.cz* [online]. 2014, (15) [cit. 2016-04-15]. Dostupné z: <http://www.scena.cz/index.php?d=1&o=3&c=22836&r=3>
- [11] Pavarotti tribute concert held in Petra, Jordan. *CBC News - Arts & Entertainment* [online]. [cit. 2016-02-25]. Dostupné z: <http://www.cbc.ca/news/arts/pavarotti-tribute-concert-held-in-petra-jordan-1.758288>

[12] Tomáš Hanus, dirigent. *SOČR - Symfonický orchestr Českého rozhlasu* [online]. [cit. 2016-03-20]. Dostupné z: <http://www.rozhlas.cz/socr/kdojekdo/zprava/776418>

[13] Životopis. *Jan Fišer* [online]. [cit. 2016-03-15]. Dostupné z: <http://www.janfiser.cz/cs/zivotopis.html>

Ostatní prameny

- [1] Rozhovor s PhDr. Iljou Šmídem, v kavárně STROP café, Praha, dne 22. 3. 2016
- [2] Soukromý archiv PhDr. Ilji Šmída
- [3] Soukromý archiv Hany Kubisové
- [4] Soukromý archiv Romany Špačkové

Příloha č. 1: První složení Pražské komorní filharmonie v sezóně 1994 – 1995

šéfdirigent **Jiří Bělohlávek**

dirigent **Tomáš Hanus**

Ing. Dan Voříšek – manažer

PhDr. Ilja Šmíd – dramaturg

Pavla Klenorová - tajemnice

Housle: **Martin Bialas** – koncertní mistr, **Miloslav Vrba** – zástupce koncertního mistra, **Jan Adam, Jiří Jahoda, Jana Jirásková, Alena Kabourková, Alexandra Kadlecová, Radim Kresta, Lukáš Kroft, Hana Kubisová, Petr Růžička, David Šroubek, Zuzana Tupá**

Viola: **Marek Jiříček, Dagmar Mašková, Ludmila Sovadinová, Zdeněk Suchý, Stanislav Svoboda**

Violoncello: **Petr Šporcl** – koncertní mistr, **Václav Fleissig, Libor Mašek, Lukáš Pospíšil, Petra Pospíšilová**

Kontrabas: **Pavel Klečka, Radim Otépka, Michal Rychlý, Ciro Vigilante**

Flétna: **Jiří Ševčík, Ilona Vánská**

Hoboj: **Iveta Bachmannová, Vladislav Borovka, Jurij Likin**

Klarinet: **Tomáš Kopáček, Ludmila Peterková**

Fagot: **Tomáš Františ, Jiří Jech**

Lední roh: **Radek Baborák, Zdeněk Vašina, Jan Vobořil**

Trubka: **Ladislav Kozderka, Karel Mňuk, Jaroslav Rouček, Svatopluk Zaal**

Tympány: **Petr Holub, Lubor Krása, Vladimír Vlasák**

Příloha č. 2: Složení Pražské komorní filharmonie v sezóně 2004 – 2005

šéfdirigent **Jiří Bělohlávek**

Tamara Pižlová – PR manažer

hlavní hostující dirigent **Michel Swierczewski**   **Klára Němcová** – produkční

PhDr. Ilja Šmíd – ředitel

Tomáš Novotný – archivář

Pavla Klenorová – tajemnice

Martin Procházka – fundraiser

Dana Wagnerová – manažer

Robert Sítek – technický pracovník

I. housle: **Jan Fišer** – koncertní mistr, **Romana Zieglerová** – koncertní mistr, **Miloslav Vrba** – zástupce koncertního mistra, **Petr Benda**, **Martin Bialas**, **Zuzana Bialasová**, **Alžběta Falcníková**, **Alexandra Kadlecová**, **Hana Kubisová**, **Jana Svobodová**

II. housle: **Jan Adam**, **Alena Miřácká**, **David Danel**, **Irena Jakubcová**, **Lukáš Kroft**, **Marta Hajšmanová**, **Lada Ševčíková**, **Zoë Vobořilová**

Viola: **Dagmar Mašková**, **Ludmila Sovadinová**, **Zdeněk Suchý**, **Stanislav Svoboda**, **Anna Cibulková**

Violoncello: **Lukáš Pospíšil** – koncertní mistr, **Libor Mašek**, **Petra Pospíšilová**, **Balázs Adorján**, **Sebastian Tóth**

Kontrabas: **Pavel Klečka**, **Radim Otépká**, **Michal Rychlý**

Flétna: **Ilona Hofmanová**, **Lenka Neubauerová**, **Jiří Ševčík**

Hoboj: **Vladislav Borovka**, **Lenka Filová**, **Zbyněk Müller**

Klarinet: **Jan Brabec**, **Vojtěch Nýdl**, **Jinřich Pavliš**

Fagot: **Tomáš Františ**, **Jiří Jech**

Lesní roh: **Jindřich Petráš**, **Michaela Roháčová**, **Zuzana Rzounková**, **Zdeněk Vašina**, **Jan Vobořil**

Trubka: **Jaroslav Rouček**, **Svatopluk Zaal**

Pozoun: **Stanislav Penk**

Tympány: **Ivan Hoznedr**, **Pavel Rehberger**

Příloha č. 3: Složení Pražské komorní filharmonie – Prague Philharmonia v sezóně 2014 – 2015

šéfdirigent Jakub Hrůša	Dita Smekalová – pracovník marketingu a PR
čestný dirigent Jiří Bělohlávek	Petr Kozlíček – pracovník marketingu a PR
Radim Otépka – ředitel	Martina Cechová – asistentka managementu
Martin Cikánek – manažer	Eva Sopková – prodej vstupenek
Vladimíra Brychová – produkční	Robert Sítek – technik orchestru
Eva Sopková – asistentka produkce	Hana Dohnálková – hudební archiv
Sandra Lehnertová – pracovník marketingu a PR	

I. housle: **Jan Fišer** – koncertní mistr, **Miloslav Vrba** – zástupce koncertního mistra, **Martin Bialas**, **Zuzana Bialasová**, **Hana Kubisová**, **Jana Svobodová**, **Hana Dostálová** – **Roušarová**, **Lucia Fulka Kopsová**, **Roman Hranička**, **Petra Brabcová**, **Pavla Michalová**

II. housle: **Jan Adam** – vedoucí skupiny, **Marta Hajšmanová** – zást. ved. skupiny, **Alena Miřácká**, **Lukáš Kroft**, **Lada Ševčíková**, **Iva Středová**

Viola: **Stanislav Svoboda** – vedoucí skupiny, **Dagmar Mašková**, **Zdeněk Suchý**, **Anna Cibulková**, **Emi Sawahata**

Violoncello: **Lukáš Pospíšil** – koncertní mistr, **Balázs Adorján** – zást. konc. mistra, **Teodor Brcko**, **Petra Pospíšilová**, **Judita Škodová**

Kontrabas: **Pavel Klečka** – vedoucí skupiny, **Jan Prokop**, **Vojtěch Masnica**, **Dalibor Tkadlčík**

Flétna: **Jiří Ševčík** – vedoucí skupiny, **Oto Reiprich**, **Lenka Řeřichová**

Hoboj: **Jan Souček** – vedoucí skupiny, **Jaroslava Tajanovská**, **Lenka Filová**

Klarinet: **Jindřich Pavliš** – vedoucí skupiny, **Jan Brabec**, **Vojtěch Nýdl**

Fagot: **Jiří Jech** – vedoucí skupiny, **Tomáš Františ**, **Václav Fürbach**

Lední roh: **Zdeněk Vašina** – vedoucí skupiny, **Kateřina Javůrková**, **Jan Musil**

Trubka: **Svatopluk Zaal** – inspektor orchestru, **Lubomír Kovařík**

Pozoun: **Stanislav Penk**

Tympány: **Ivan Hoznedr** – vedoucí skupiny, **Pavel Rehberger**

Příloha č. 4: Vybraní dirigenti a sólisté, kteří spolupracovali s PKF – Prague Philharmonia

Dirigenti

Petr Altrichter, Vladimír Ashkenazy, Lukasz Borowicz, Tomáš Brauner, Jevgenij Buškov, Ewald Danel, Hynek Farkač, Alessandro Ferrari, Christopher Franklin, David Gimenez, Enoch zu Guttenberg, Tomáš Hanák, Christopher Hogwood, Jakub Hrůša, Leo Hussain, Karel Mark Chichon, Marko Ivanovič, Elli Jaffe, Heiko Mathias Förster, Kirill Karabits, Roland Klutig, Julian Kovatchev, Jaroslav Krček, Ondřej Kukal, Olga Machoňová, Michele Mariotti, Kryštof Mařatka, Enrique Mazzola, Paul McCresh, Schlomo Mintz, Zbyněk Müller, Charles Olivier-Munroe, Libor Pešek, Thomas Rösner, Alfonso Scarano, Vladimír Spivakov, Reinhard Seehafer, Vojtěch Spurný, Marek Šedivý, David Švec, Rastislav Štúr, Jan Talich, Milan Turkovič, Martin Turnovský, Juraj Valčuha, Claudio Vandelli, Stanislav Vavřínek, Roman Válek, Tamás Vásáry, Ondřej Vrabc, Petr Vronský, Andreas Weisner, Marco Zambelli, Christopher Zimmermann a další

Sólisté

Klavír – Martha Argerich, Igor Ardašev, Vovka Ashkenazy, Jonatan Biss, Yefim Bronfman, Bella Davidovich, Benjamin Hochman, Petr Jiříkovský, Ivo Kahánek, Denis Kožuchin, Ivan Klánský, Elizabeth Leonskaya, Václav Mácha, Ivan Moravec, Hiroko Nakamura, Eldar Nebolsin, Andrew von Oeyen, Alexander Romanovsky, András Schiff, Jan Simon, Konstantin Tyscho

Hoboj – Vladislav Borovka, Albrecht Mayer, Céline Moinet, Ramon Ortega Quero, Vilém Veverka

Flétna – Martin David, Jan Ostrý, Michael Martin Kofler

Klarinet – Karel Dohnal, Emma Johnson, Paul Meyer, Charles Neidich, Ludmila Peterková

Lesní roh – Radek Baborák, Stefan Dohr, Michaela Roháčková, Samuel Seidenberg, Jan Vobořil, Přemysl Vojta

Trubka – Gábor Boldoczki, Matthias Höfs, Lubomír Kovařík, S. Nakariakov

Saxofon – Christian Roellinger

Housle – Alexandre Dubach, Isabelle Faust, Sophia Jaffé, Jan Fišer, Václav Hudeček, Sarah Chang, Dmitri Makhtin, Schlomo Montz, Dmitry Sitkovetsky, Josef Suk, Roman Patočka, Julian Rachlin, Hagai Shaham, Pavel Šporcl, Jan Talich, Julia Trnovsky, Elina Vähälä, Maxim Vengerov, Jiří Vodička, Raphael Wallfish, Ivan Ženatý

Viola – Jitka Hosprová, Jiří Kabát, Jan Pěruška

Violoncello – Jiří Bárta, László Fenyő, Michaela Fukačová, David Geringas, Heinrich Schiff, Tomáš Jamník, Mischa Maisky, Jan Páleníček, Christian Poltéra, Jean-Guihen Queyras, Kyril Rodin, Valentin Radutiu, Wolfgang Emanuel Schmidt

Harfa – Jana Boušková, Kateřina Englichová, Mirjam Schröder

Kytara – Lubomír Brabec, Matthias Kirchner, Xuefej Yang

Cembalo – Zuzana Růžičková

Varhany – Vladimír Roubal

Zpěv – Roberto Alagna, Andera Bocelli, Mark Le Brocq, Matthew Brook, José Carreras, Juan Diego Floréz, Bryan Hymel, Roman Janál, Štefan Margita, Peter Mikuláš, Luciano Pavarotti, Adam Plachetka, Erwin Schrott, Rollando Villazón

Olga Borodina, Elina Garanča, Barbara Hannigan, Julia Kamenik, Kateřina Kněžíková, Adriana Kohútková, Adriana Kučerová, Jennifer Larmore, Irina Lungu, Zandra McMaster, Mary Nelson, Anna Netrebko, Dagmar Pecková, Kate Royal, Eszter Sümegei, Simona Šaturová, Eva Urbanová, Pretty Yende, Alexandra Zamojska

Soubory a sbory - Guarneri trio, Dvořákovo trio, České trio, Kühnův dětský sbor, Český filharmonický sbor Brno, Pražský filharmonický sbor, Bambini di Praga

Čechomor, Hradišťan, Iva Bittová

Sólově se s orchestrem představili i hráči PKF – koncertní mistři Martin Bialas a Jan Fišer, Jan Souček, Stanislav Svoboda, Lukáš Pospíšil, Jan Brabec, Ludmila Peterková, Svatopluk Zaal, Tomáš Františ a další.

Příloha č. 5: Vybrané nahrávky PKF – Prague Philharmonia

Héroïque, Bryan Hymel – tenor

Emmanuel Villaume – dirigent

Český filharmonický sbor Brno, Petr Fiala – sbormistr

WARNER CLASSICS, 2015

LIBERA, Sumi Jo – soprán, Bizet – Lehár – Bellini –
Dvořák – Bernstein

Ondrej Lenárd – dirigent

DEUTSCHE GRAMMOPHON, 2011

BEDŘICH SMETANA – Má Vlast

Jakub Hrůša – dirigent

Živá nahrávka zahajovacího koncertu festivalu Pražské
jaro 2010

SUPRAPHON, 2010

Jiří Bárta – violoncello, Martinů – Foerster – Novák

Jakub Hrůša – dirigent

SUPRAPHON, 2009

BOHUSLAV MARTINŮ – Koncert pro housle a orchestr č. 2.
Serenáda č. 2, Toccata e due canzoni

Isabelle Faust – housle, Cédric Tiberghien – klavír

Jiří Bělohlávek – dirigent

HARMONIA MUNDI, 2008

SOUVENIRS, Anna Netrebko, Kálmán – Lehár – Offenbach
– Dvořák – Strauss – Grieg atd.

Elina Garanča – mezzosoprán, Piotr Beczala – tenor

Emmanuel Villaume – dirigent

DEUTSCHE GRAMMOPHON, 2008

ANTONÍN DVOŘÁK - Serenáda E dur pro smyčcový
orchestr, Serenáda pro dechové nástroje

JOSEF SUK – Meditace na staročeský chorál „Svatý
Václav“

Jakub Hrůša – dirigent

SUPRAPHON, 2007

LUDWIG VAN BEETHOVEN – Koncert pro housle a
orchestr D dur, op. 61, Sonáta pro housle a klavír č. 9,
op. 47 „Kreutzerova“

Isabelle Faust – housle, Alexander Melnikov – klavír

Jiří Bělohlávek – dirigent

HARMONIA MUNDI, 2007

ANTONÍN DVOŘÁK – Koncert pro violoncello a orchestr h moll, Trio pro housle, violoncello a klavír, „Dumky“

Jean – Guihen Queyras – violoncello, Isabelle Faust – housle, Alexander Melnikov – klavír

Jiří Bělohlávek – dirigent

HARMONIA MUNDI, 2005

LE BELLE IMMAGINI

Mozart – Gluck - Mysliveček

Magdalena Kožená

Michel Swierczewski – dirigent

DEUTSCHE GRAMMOPHON, 2001

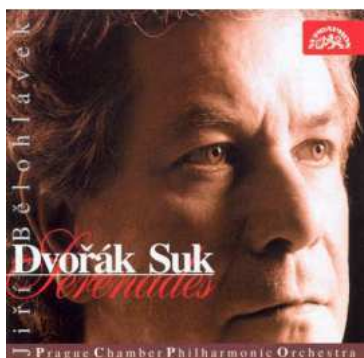

GUSTAV MAHLER: Lieder, Adagietto

Dagmar Pecková – mezzosoprán

Jiří Bělohlávek – dirigent

SUPRAPHON RECORDS, 1996

A. DVOŘÁK, J. SUK – Serenades

Jiří Bělohlávek – dirigent

SUPRAPHON RECORDS, 1996

A. Schönberg: Verklärte Nacht, P. Haas: Study for String Orchestra, Overture for Radio, Psalm 29

V. Byček, J. Tomaschko – tenor, J. Bělor , D. Tolaš – barytone, V. Vinický – bas, Bambini di Praga

Jiří Bělohlávek – dirigent

SUPRAPHON RECORDS, 1994

Příloha č. 6: NČKO a začátky PKF

Zdroj: soukromý archiv Miloslava Vrby a brožury PKF

soustředění Machov 1992

soustředění Machov 1992

soustředění Machov 1992

soustředění Machov 1992

soustředění Machov 1992

soustředění Machov 1992

Pražská komorní filharmonie, 1994

rok 1994

© Miroslav Štěpánek / Vlastislav Dvořák

rok 1997

rok 1998

foto v propagační brožůře pro sezónu 2007/08, Sára Saudková

koncert 18. 1. 2015 s dirigentem Jakubem Hrušou

foto pro novou sezónu 2015/2016